

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ Μ. ΚΑΧΙΡ - ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ 2000

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το είναι και ο σκοπός της προφητείας

Στην Καινή Διαθήκη η έμπνευση των μαθητών του Χριστού από το Άγιο Πνεύμα περιγράφεται ως εξής:

«Και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες, λέγοντας αυτά που τους έβαζε στο στόμα το Πνεύμα».

Αυτή η διαδικασία της φώτισης μέσω του εσωτερικού Λόγου , της έκφρασης δηλαδή του θείου μέσα στον άνθρωπο, συναντάται επανειλημμένα και στην Παλαιά Διαθήκη από τα βιβλία του Μωυσή ως τους μεγάλους προφήτες του Ισραήλ. Ένας μεγάλος αριθμός προφητειών αρχίζει με τα λόγια: «Έτσι εμίλησε ο Θεός, ο Κύριος...».

Σε πολλούς μύστες του μεσαίωνα είχε επίσης δοθεί το χάρισμα να ακούν τη φωνή του θείου Πνεύματος μέσα τους. Εξάλλου και στη νεώτερη εποχή, ακόμη και στις ημέρες μας, εμφανίζονται άνθρωποι με τη σπάνια ικανότητα να είναι δεκτικοί σε εμπνεύσεις τις οποίες αντιλαμβάνονται σαν λόγο μέσα στην καρδιά τους και μπορούν να τις εκφράσουν λεκτικά.

Βέβαια πολύ πιο συνηθισμένες είναι οι μεταδόσεις μηνυμάτων από υπερκόσμια πνεύματα μέσω γήινων διαμέσων (μέντιουμ).

Χιλιάδες μηνύματα από το επέκεινα εκ των οποίων ορισμένα είναι αξιοπρόσεκτα, είναι σαφής απόδειξη αυτού του γεγονότος. Ωστόσο ο καθαυτό προφητικός «Εσωτερικός Λόγος» αποτελεί μια απευθείας επαφή της ανθρώπινης ψυχής με τον πνευματικό σπινθήρα που έχει μέσα της, το αιώνιο ή ανώτερο δηλαδή εγώ του ανθρώπου. Όπως κάθε σταγόνα της θάλασσας είναι ποιοτικά όμοια με ολόκληρη τη θάλασσα, έτσι και κάθε πνευματικός σπινθήρας όντας τμήμα του πανταχού παρόντος θείου Πνεύματος, διαθέτει τα ίδια χαρακτηριστικά μ' εκείνο.

Χωρίς αμφιβολία ένα από αυτά είναι η υπέρβαση των ορίων του χώρου και του χρόνου.

Μόνο έτσι μπορούν να εξηγηθούν εκείνα τα προφητικά μηνύματα τα οποία προέβλεψαν την εξέλιξη της ανθρώπινης ιστορίας υπερπηδώντας ολόκληρες χιλιετίες.

Τις περισσότερες φορές το περιεχόμενό τους – εκφρασμένο μέσα από εικόνες διεισδυτικής δύναμης – ήταν ακατανόητο για τους ίδιους τους παραλήπτες τους. Έπρεπε απλά να καταγράψουν ή να διακηρύξουν αυτά που τους υπαγόρευε το πνεύμα.

Αν αναρωτηθούμε για το νόημα και το σκοπό αυτών των προφητειών, θα πρέπει να τις θεωρήσουμε σαν διδασκαλία, νουθεσία και προειδοποίηση συνάμα. Σε όλες τις εποχές, ωστόσο, ιδιαίτερα σε καιρούς κρίσιμων μεταβολών, η θεία πρόνοια αφήνει νέες ακτίνες φωτός να εισχωρούν στο ανθρώπινο πεδίο. Κάθε φορά καλούν σε εσωτερική μετάνοια και προειδοποιούν για τις απარέγκλιτες συνέπειες, τις οποίες επισύρει η ανθρώπινη δραστηριότητα όταν στρέφεται ενάντια στους αιώνιους νόμους της ζωής.

Συνέπειες οι οποίες επιτρέπονται από το Θεό προκειμένου το άλγος που έπεται να αφυπνίσει τον άνθρωπο και να τον κάνει να επιλέξει τη φωνή της συνείδησης σαν οδηγό στη ζωή του.

Ο Θεός είναι η αγάπη και η αγάπη δεν τιμωρεί ποτέ! Ο ίδιος ο άνθρωπος είναι που παραβιάζοντας την κοσμική αρμονία συσσωρεύει «κρίσεις» και «καταδίκες» επάνω του. Όταν όλοι οι μεγάλοι προφύτες μιλούν με μια φωνή για τη μεγάλη έσχατη ημέρα της Κρίσης, πρόκειται για την ύστατη συνέπεια της ανθρώπινης τυφλότητας, την οποία μαρτυρεί κατάδηλα η παγκόσμια ιστορία με τα εωσφορικά κίνητρά της εδώ και χιλιετίες. Ωστόσο σύμφωνα με το σχέδιο πάνω στο οποίο βασίζεται η Δημιουργία, μετά από μια περίοδο «μέσης εκπαίδευσης», η ανθρωπότητα είναι υποχρεωμένη να κάνει ένα αποφασιστικό βήμα προς τα εμπρός και προς τα επάνω. Γι' αυτό το λόγο οι

προφητείες δεν μιλούν για την τελευταία κρίση, απλά και μόνο σαν μια γενική κάθαρση. Προαναγγέλουν ταυτόχρονα τον ερχομό μιας Νέας Εποχής όπου ο άνθρωπος δεν θα αυτοαποκλείεται πια από την εισροή των θεϊκών δυνάμεων Αγάπης και Σοφίας. Η παλιά πνευματική αστρολογία ονομάζει αυτή την εποχή σαν την «εποχή του Υδροχόου». Εξάλλου και η χριστιανική παράδοση έχει διατηρήσει τη γνώση γύρω από την επικείμενη οικουμενική μεταβολή, φθάνει να ξέρει κανείς να διαβάσει σωστά τα λόγια των προφητών της.

Ο συμβολισμός και η διδασκαλία των αντιστοιχιών

Συχνά τίθεται το ερώτημα γιατί το περιεχόμενο των θρησκευτικών κειμένων συνήθως διατυπώνεται σε συμβολική μορφή και με παραβολές, αντί με σαφείς και «λογικές» έννοιες.

Τόσο η Παλαιά όσο και η Καινή Διαθήκη προσφέρουν άπειρα τέτοια παραδείγματα. Ιδιαίτερα το προφητικό μέρος τους είναι διατυπωμένο σε μια γλώσσα που αν την πάρει κανείς κατά λέξη, μοιάζει με «ένα βιβλίο σφραγισμένο με επτά σφραγίδες».

Η απάντηση είναι απλή: οι θεόπνευστοι διεισδύουν με τα πνευματικά αισθητήρια όργανά τους σε υπεραισθητές σφαίρες. Όμως αυτοί οι κόσμοι του πνεύματος και της ψυχής παρουσιάζουν άλλες παραστάσεις από ό,τι ο υλικός κόσμος. Ως εκ τούτου οι περιγραφές τους αναφέρονται κατά κύριο λόγο σε πνευματικές καταστάσεις της ανθρωπότητας. Βέβαια αυτοί οι κόσμοι (συνειδησιακές καταστάσεις) είναι συνάμα η αιτία όλου του επίγειου γίνεσθαι, το οποίο συνιστά απλά μια συμπύκνωση άυλων δυνάμεων.

Η ανθρώπινη γλώσσα είναι ένα προϊόν του σκέπτεσθαι και διαμορφώνει τα εκφραστικά της μέσα αντίστοιχα προς το γήινο νοητικό κόσμο.

Η συνείδηση, η οποία είναι κατά βάση στραμμένη προς τα έξω, συλλαμβάνει τις εντυπώσεις της κυρίως μέσω των σωματικών αισθήσεων και τις επεξεργάζεται νοητικά. Ως εκ τούτου ακόμη και οι μεταφυσικές αφηρημένες έννοιες γίνονται απτές μόνο σε συσχετισμό με εικόνες που είναι αντιληπτές από τις αισθήσεις. Κατά συνέπεια οι προφήτες που μιλούν για καθαρά πνευματικές ή ψυχικές διαδικασίες, είναι υποχρεωμένοι να αποδώσουν τα οράματά τους χρησιμοποιώντας αντίστοιχες εικόνες από το φυσικό κόσμο, γιατί αλλιώς θα παρέμεναν ασύλληπτες για την ανθρώπινη νόηση. Γι' αυτό και ο λόγος του Ιησού: «Αν δεν με πιστεύετε όταν σας μιλάω για πράγματα που συμβαίνουν εδώ στη γη, πώς θα με πιστέψετε όταν σας μιλήσω για πράγματα που συμβαίνουν στον ουρανό;» (Ιωάννης 3, 12).

Ωστόσο ο τρόπος με τον οποίο περιγράφουν τα οράματά τους τέτοιοι μεταδότες του θείου Λόγου, δεν πηγάζει σε καμιά περίπτωση από την προσωπική τους φαντασία, η οποία επιλέγει αυθαίρετα τα συμβάντα της αρεσκείας της. Ανάμεσα στο «Ελάνω» και

στο «Κάτω», ή το «Μέσα» και το «Έξω», επικρατεί σ' όλο το σύμπαν ένας κοινός νόμος και σκοπός σαν συνεκτικός ιστός. Επάνω = ο κόσμος των θεϊκών ιδεών, των πνευματικών αρχετύπων. Κάτω = ο κόσμος όπου αυτές οι ιδέες παίρνουν μορφή στο ψυχικό και φυσικό επίπεδο. Μέσα = οι σχεδόν άυλες σφαίρες οι οποίες διαφεύγουν της χονδροειδούς αντίληψης και οι οποίες αγγίζουν τον άνθρωπο μόνο σαν διαίσθηση και ενθύμηση. Έξω = το βασίλειο της ύλης και των αισθητών πραγμάτων, τα οποία μόνον έτσι γίνονται αντιληπτά από τον άνθρωπο, αν και στην ουσία δεν είναι πραγματικά, με την έννοια ότι δεν έχουν δημιουργηθεί από μόνα τους, παρά είναι παράγωγα πνευματικών εννοιών.

Τι σημαίνει τώρα ο όρος «αντιστοιχία» ή επίσης αναλογία; Θέλει να πει ότι η εξωτερική πλευρά ενός πράγματος (ή μιας κατάστασης, π.χ. οι παγκόσμιες εξελίξεις) αντιστοιχεί επακριβώς στην εσωτερική του σύσταση. Το ορατό παρουσιάζει ως προς το αόρατο την ίδια σχέση που υφίσταται ανάμεσα σε μια απεικόνιση - είδωλο και στο αρχέτυπο αντικείμενο. Συνεπώς ο γνώστης των αντιστοιχιών μπορεί βασιζόμενος στο γήινο - αισθητό να συμπεράνει ποιες ιδέες και δυνάμεις, λειτουργώντας ως «αρχέτυπα», το δημιούργησαν και το έφεραν στον κόσμο. Η επιστήμη της ερμηνείας μιας εσωτερικής έννοιας ξεκινώντας από το εξωτερικό ενός συμβόλου, είναι μια αρχαιότατη τέχνη την οποία έχει ξεχάσει η ανθρωπότητα.

Και μάλιστα αυτό έγινε σταδιακά, καθώς η ορθολογιστική εγκεφαλική νόηση παραμέρισε τον αρχικό τρόπο του σκέπτεσθαι που εκτυλισσόταν σε εικόνες.

Έτσι οι πρώτοι άνθρωποι οι οποίοι ζούσαν σε επαφή με το πνεύμα, έβλεπαν σε μια ψυχική διέγερση το σύμβολο «φωτιά», ζωώδεις τάσεις γίνονταν αισθητές μέσα από εικόνες ζώων κ.τ.λ.

Σε όλες τις εποχές και τους πολιτισμούς τα σύμβολα και οι παρομοιώσεις αποτελούσαν τα μέσα έκφρασης για πνευματικές καταστάσεις, χρησιμοποιώντας εικόνες του αισθητού κόσμου με τις οποίες βρίσκονταν σε έναν υπεραισθητό συσχετισμό.

Έτσι και ο χριστιανικός συμβολισμός αποτελεί ένα σύνολο συνειρμικών σχέσεων ανάμεσα στο πνεύμα και στα επίγεια υπό τη μορφή αντιστοιχιών. Η αποκάλυψη στον *Εμάνουελ Σβέντενμποργκ* και στον *Γιάκομπ Λόρμπερ* συνέβαλε ιδιαίτερα στην αποκωδικοποίηση αυτών των αντιστοιχιών. Οι «ανθοποιόκιλτες» γλώσσες της ανατολής μαρτυρούν και σήμερα πόσο διαδεδομένη ήταν η γλώσσα των συμβόλων κάποτε.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη», δεκάτομο έργο του Γιάκομπ Λόρμπερ όπου παραθέτονται λεπτομερειακά τα έργα και οι ημέρες του Χριστού στα 3 χρόνια της διδασκαλίας του, ο Ιησούς, ο οποίος τόσο συχνά μιλούσε με παραβολές, αναλύει στους μαθητές του την αρχαία τέχνη της ερμηνείας των συμβόλων:

«Η επιστήμη των αντιστοιχιών είναι η εσωτερική γραφή και γλώσσα της ψυχής καθώς και του πνεύματος που είναι μέσα στην ψυχή. Όποιος έχει ξεχάσει αυτή τη γλώσσα, δεν μπορεί να καταλάβει τη γραφή της παράδοσης και η γλώσσα αυτή φαίνεται σαν παράλογη στη νεκρή εγκόσμια νόησή του. Η ακοή, η όραση, η αφή, η σκέψη, όπως και η γραφή του πνεύματος είναι διαφορετικά διαμορφωμένες από ό,τι στον φυσικό κόσμο. Συνεπώς μόνο μέσω της γνώσης των αντιστοιχιών μπορεί ένας γήινος άνθρωπος να κατανοήσει αυτά που κάνει ή λέει μια πνευματική οντότητα (αλληγορική γλώσσα, παραβολές σ.σ.).

Οι άνθρωποι αυτή την επιστήμη (των αναλογιών, συμβολισμών σ.σ.) την έχασαν από δική τους ευθύνη (με τη μονόπλευρη ανάπτυξη της νόησης που συνεπάγεται την παρακμή των εσωτερικών κέντρων αντίληψης σ.σ.).

Ως εκ τούτου έχασαν από μόνοι τους την επαφή με τον πνευματικό κόσμο και τους ουρανούς, γι' αυτό και δεν μπορούν πλέον να συλλάβουν την εσωτερική γραφή τους. Διαβάζουν από τα λόγια μόνο το νεκρό γράμμα και δεν καταλαβαίνουν ότι μόνο το εσωτερικό, κρυφό νόημά του δίνει ζωή...».

Τα προφητικά λόγια πηγάζουν πάντα από την αντίληψη του πνεύματος, που όπως είπαμε γίνεται σε εικόνες. Εάν κανείς μεταφέρει απευθείας τέτοιες εικόνες στα φυσικά και κοσμικά φαινόμενα, συνήθως καταλήγει σε μια κατά λέξη και συνεπώς λανθασμένη ερμηνεία. Ωστόσο ανάμεσα στα πνευματικά αρχέτυπα και τις υλικές απεικονίσεις τους ισχύει μια σχέση όπως υπάρχει ανάμεσα στην αιτία και το αποτέλεσμα. Η κάθε εσωτερική κατάσταση της ανθρωπότητας αντικατοπτρίζεται σε ανάλογα γήινα συμβάντα, παρ' όλο που δεν είναι απαραίτητο να μοιάζουν κατά γράμμα στα πνευματικά - ψυχικά αρχέτυπα.

Αυτή η παρατήρηση είναι ιδιαίτερα σημαντική προκειμένου να κατανοήσει κανείς τη θρησκευτική προφητεία χωρίς να παρασυρθεί σε χονδροειδείς παρερμηνείες.

Από τις προφητείες που παρατίθενται στα πλαίσια αυτού του βιβλίου, εκείνες που προέρχονται από το θείας έμπνευσης Μ.Ε.Ι.¹ του Γιάκομπ Λόρμπερ δεν χρειάζονται ιδιαίτερη ερμηνεία.

Ο Ιησούς μιλάει εδώ στους μαθητές του ήδη σε εκείνη την πραγματιστική γλώσσα, η οποία είναι χαρακτηριστική της εννοιοκεντρικής σκέψης της εποχής μας. Για να γίνουν κατανοητές οι υπόλοιπες προφητείες, επιχειρήθηκε η ερμηνεία τους μέσα σε παρενθέσεις, οι οποίες συνοδεύουν τα κυρίως κείμενα. Αυτά τα σχόλια αποτελούν προσπάθειες ερμηνείας από πλευράς του συγγραφέα και δεν έχουν καμιά αξίωση δογματικής ισχύος. Συνιστούν απλά παραδείγματα για το πως η αληθινή προφητεία επαληθεύεται από μόνη της χάρη στα ορατά «σημεία των καιρών». Τέτοια σημάδια, τα οποία γίνονται εμφανή στα φυσικά φαινόμενα και στην εξέλιξη των παγκόσμιων

γεγονότων, εμφανίζονται όλο και περισσότερο από χρόνο σε χρόνο και μιλούν μια εναργέστατη γλώσσα.

Έτσι δικαιολογείται ο υπότιτλος «γύρω από το 2000», γι' αυτό το βιβλίο, το οποίο είναι αφιερωμένο στη μεγάλη επικείμενη οικουμενική μεταβολή και το πνευματικό νόημά της.

Οι μεσαιωνικές προσδοκίες του Χριστιανισμού

Ευαγγέλιο θα πει χαρμόσυνο μήνυμα. Το χαρμόσυνο μήνυμα συνίσταται στο ότι ξανακλείνει το χάσμα που είχε προκληθεί ανάμεσα στο Θεό και τον πνευματικό αποστάτη άνθρωπο. Το Ευαγγέλιο μιλάει για ένα σχέδιο σωτηρίας το οποίο τέθηκε σε εφαρμογή με την ενανθρώπιση του θείου Λόγου στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Η βασική διδασκαλία του με τις δύο εντολές της αγάπης δείχνει στην ανθρωπότητα το δρόμο της συμμετοχής στο Βασίλειο του Θεού. Η πραγματοποίηση αυτής της σωτήριας ιδέας σημαίνει ότι ο άνθρωπος διαποτίζεται πλήρως από το «Άγιο Πνεύμα», την ακτινοβολία του αιώνιου Χριστού.

Αυτό το θεϊκό βασίλειο βρίσκεται στο εσωτερικό του ανθρώπου. Ωστόσο μια ημέρα θα εκδηλωθεί στη Γη και θα προκαλέσει και εξωτερικά μια πλήρη αναμόρφωση όλων των πραγμάτων εναρμονίζοντάς τα με τη θεία κοσμική τάξη. Το πνευματικό όραμα της Αποκάλυψης του Ιωάννη, που αποτελεί την κατακλείδα της Καινής Διαθήκης, προβλέπει συμβολικά την πορεία που θα διανύσει η ανθρωπότητα με πλήρη ελευθερία της θέλησης, μέχρι να φθάσει στο στόχο της επαγγελίας, μετά από μακριές περιπλανήσεις και πελαγοδρομήσεις. Αυτή η προφητεία προαγγέλλει μια επικείμενη «χιλιετή βασιλεία» σαν μια κοσμική εποχή όπου η ανθρωπότητα θα κάνει το αποφασιστικό βήμα προς την επανασύνδεση (religio) με τη Θεότητα. Αυτή η Βασιλεία του Θεού επί γης ονομάζεται επίσης μεσσιανική Βασιλεία της Ειρήνης.

Η νέα κοινότητα του ανθρώπου με τον Χριστό αποτυπώνεται συμβολικά με την εικόνα μιας πόλης, της Νέας Ιερουσαλήμ, η οποία κατεβαίνει από τον Ουρανό στη γη. Ταυτόχρονα με την έλευση αυτής της Βασιλείας, θα συμβεί η «Επιστροφή του Χριστού», που σημαίνει πνευματικά την αφύπνιση της ανθρωπότητας χάρη στο θείο Φως αγάπης και σοφίας που θα ακτινοβολεί απεριόριστα.

ΤΟ ΝΕΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

ΕΜΑΝΟΥΕΛ ΣΒΕΝΤΕΝΜΠΟΡΓΚ

«Ας υψωθεί τώρα η ψυχή σου και ας προχωρήσει βαθύτερα στο σύμπαν των πνευμάτων. Για εκεί σου ευχόμαστε στενή επικοινωνία με τον Σβέντενμποργκ, τον άξιο οραματιστή της εποχής μας. Περιστοιχίζοταν από τη χαρά του ουρανού, στο στέρνο του κατοικούσαν οι άγγελοι και τα πνεύματα του μιλούσαν μέσα από όλες τις αισθήσεις και όλα τα μέλη. Η λαμπρότητά του ας σε φωτίσει και σε διαποτίσει, ώστε να νιώσεις

κάποτε την αγαλλίαση και να διαισθανθείς τι είναι το ψέλλισμα των προφητών, όταν το πνεύμα πλημμυρίζει από ασύλληπτα πράγματα».

(Από ένα γράμμα του Γκαίτε προς τον Λαφάτερ)

Ο Σκανδιναβός οραματιστής των πνευμάτων και το έργο του

Το πνεύμα φυσάει όπου κι όποτε θέλει και μέσω των προφητών φωτίζει την ανθρωπότητα κάθε φορά που η καθαρή θεϊκή διδασκαλία εκφυλίζεται σε σχολαστική θεολογία ή εκκλησιαστικό δογματισμό.

Ένας από τους μεγαλύτερους προφήτες που είχαν μια τέτοια αποστολή, ήταν ο Σουηδός διανοούμενος Εμάνουελ Σβέντενμποργκ που γεννήθηκε το 1688 στη Στοκχόλμη και πέθανε το 1772 στο Λονδίνο. Ήταν παγκόσμια γνωστός σαν επιστημονική ιδιοφυία, ωστόσο σε ώριμη πια ηλικία ακολούθησε μια ανώτερη κλήση, για την οποία έγραφε μεταξύ άλλων στην αυτοβιογραφία του:

«Εκείνο που ξεχωρίζει από όλα τα άλλα στη ζωή μου, είναι ότι ο ίδιος ο Κύριος με κάλεσε να αναλάβω ένα έργο. Το έτος 1743 ελέησε το δούλο του με την προσωπική του αποκάλυψη. Μου άνοιξε την όραση στον πνευματικό κόσμο και μου έδωσε την ικανότητα να συνομιλώ με αγγέλους και πνεύματα. Από τότε άρχισα να δημοσιεύω μερικά από αυτά τα μυστήρια που μου αποκαλύφθηκαν, όπως σχετικά με τον ουρανό και την κόλαση, την κατάσταση του ανθρώπου μετά το θάνατο, την αληθινή λατρεία του Θεού, το πνευματικό νόημα του Λόγου, ανάμεσα σε άλλα σημαντικότερα θέματα, τα οποία συνεισφέρουν στην κατάκτηση της σοφίας και της μακαριότητας...».

Ο Σβέντενμποργκ διείσδυσε με το αποκαλυπτικό του έργο στο κρυμμένο, εσωτερικό νόημα πολλών από τις αλήθειες της Βίβλου. Ανάμεσα σε αυτές συγκαταλέγονται ερμηνείες προφητικών κειμένων -πράγμα που έχει σημασία για το θέμα του βιβλίου μας- όπως το βιβλίο του Δανιήλ, η πρόρρηση της τελικής κρίσης του κόσμου από το Ευαγγέλιο του Ματθαίου, καθώς και η Αποκάλυψη του Ιωάννη.

Η νέα Εκκλησία

Σύμφωνα με τη διδασκαλία του Σβέντενμποργκ με τον όρο «Εκκλησία» εννοείται πνευματικά ο σύνδεσμος του ανθρώπου με το Θεό που πραγματοποιείται χάρη στην προσήλωση στο καλό και στην αλήθεια, με άλλα λόγια στην αγάπη και στη σοφία. Αυτός ο σύνδεσμος υπήρχε σε όλους τους καιρούς, αν και σε διάφορους βαθμούς έντασης, από τους νοήμονες πρωτόπλαστους έως σήμερα. Εάν η ανθρωπότητα υπέπεφτε ολοκληρωτικά στον υλισμό και απέκρουε εντελώς την «Εκκλησία», δηλαδή αυτή την πνευματική ακτινοβολία που προέρχεται από το Θεό, τότε θα επακολουθούσε αναπόφευκτα η πλήρης αποκτήνωση και κατά συνέπεια η καταστροφή της.

Όπως απεσταλμένοι από τον πνευματικό κόσμο και το ουράνιο βασίλειο αποκάλυψαν στο Σβέντενμποργκ, η εξωτερική εκκλησία αντιστοιχούσε πάντα στην εκάστοτε εσωτερική κατάσταση της ανθρωπότητας. Μαζί με την παρούσα πνευματική αλλοτρίωση του ανθρώπου σαν αποτέλεσμα της επίδρασης των εωσφορικών δυνάμεων, έχασε και η εσωτερική εκκλησία σταδιακά τη ζωντάνια της. Κατ' αυτό τον τρόπο διαμορφώθηκε ένα εξωτερικό εκκλησιαστικό οικοδόμημα, το οποίο τελικά εκφυλίστηκε σε μια τυπική λατρεία ρουτίνας, χωρίς αληθινό θρησκευτικό περιεχόμενο. Εν τούτοις η θεία Πρόνοια αφύπνιζε από καιρό σε καιρό προφήτες και ανανεωτές της θρησκείας, με την αποστολή να αποκαταστήσουν εν μέρει το σύνδεσμο ανάμεσα στην εσωτερική και την εξωτερική εκκλησία.

Στην ιστορία της ανθρωπότητας υπήρξαν ως τώρα τέσσερις διαδοχικές εκκλησίες, γεγονός που αναφέρεται επίσης τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη με τις αντίστοιχες βέβαια εικόνες. Η πρώτη πανάρχαιη εκκλησία διήρκεσε από τον Αδάμ ως τον κατακλυσμό του Νώε. Εκείνη την περίοδο η πνευματική υπόσταση του ανθρώπου ήταν ακόμη εντελώς συνδεδεμένη με τα ουράνια. Γι' αυτό συνελάμβανε το αληθινό νόημα του Λόγου μέσω της εσωτερικής του αντίληψης, χωρίς να υπάρχουν ιερείς ή ιερά κείμενα. Τη δεύτερη ή αρχαία εκκλησία από τον κατακλυσμό ως την καταστροφή του πύργου της Βαβέλ, περιγράφει αλληγορικά ο Μωυσής στη Γένεση. Η παράδοση της αρχέγονης εκκλησίας είναι ακόμη ζωντανή εδώ, όμως, πρέπει ήδη να μεταδοθεί μεταφορικά, μέσω αντιστοιχιών, στο λαό. Στην τρίτη, ισραηλίτικη εκκλησία, το εξωτερικό εκκλησιαστικό οικοδόμημα έχει πλέον επικρατήσει απέναντι στον καθαρά πνευματικό Λόγο. Έως την εποχή του Χριστού έπαιρνε όλο και πιο αλλοιωμένες μορφές, ώσπου στο τέλος η λατρεία βασιζόταν απλά σε μια παραδοσιακή πίστη, χωρίς καμιά κατανόηση για το ιερό νόημα του Λόγου και κατά συνέπεια και για τις παλαιές προφητείες.

Με τη ζωή και τη διδασκαλία του Ιησού άρχισε η τέταρτη, η χριστική εκκλησία. Στη διάρκεια των αιώνων που ακολούθησαν, διέγραψε την ίδια πορεία εσωτερικής αποσύνθεσης όπως κάποτε η εκκλησία του Ισραήλ. Σύμφωνα με τον Σβέντενμποργκ, κυρίως το δόγμα περί των τριών προσώπων του Θεού παραποίησε τη θεϊκή ενότητα. Εξάλλου η πίστη προβλήθηκε σαν ο μόνος παράγοντας που μπορεί να οδηγήσει στη μακαριότητα, βάζοντας σε δεύτερη μοίρα την εντολή για την έμπρακτη εφαρμογή της αγάπης. Έτσι όμως έπαψαν να συμβαδίζουν η εξωτερική και η εσωτερική αιώνια εκκλησία. Το αποτέλεσμα ήταν η προϊούσα αποσύνδεση από το Θεό όπως και η επικράτηση της πλάνης και του κακού.

Ο Χριστός έστειλε νέες αποκαλύψεις σε επιλεγμένους πνευματικούς διδασκάλους και προφήτες προκειμένου να ζωντανέψουν την αλήθεια μέσα στη θρησκεία. Ο Σβέντενμποργκ, όντας ένας από αυτούς, είχε τη χάρη να διδαχθεί το ουράνιο και το πνευματικό νόημα της χριστιανικής παράδοσης από υψηλότερους κόσμους. Έτσι

μπόρεσε να απελευθερώσει την ανθρωπότητα από την πίστη στο νεκρό γράμμα της Γραφής και να της την ξαναδώσει εμβθυμένη και αναζωογονημένη. Τα πάντα στο έργο του επικεντρώνονται γύρω από το μυστήριο της ενανθρώπισης του Θεού, όπως το edίδασκε προφητικά η πρώτη εκκλησία.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια ο Σβέντενμποργκ diέκρινε την «Επιστροφή του Χριστού», η οποία παριστάνει την ίδρυση της πέμπτης ή της νέας εκκλησίας. Χάρη σ' αυτήν θα πρέπει οι δυνάμεις του καλού και της αλήθειας να καταλάβουν πάλι τη θέση τους μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Διότι το βαθύτερο νόημα του Λόγου συνενώνει την πίστη στην αλήθεια με το καλό της έμπρακτης αγάπης, προετοιμάζοντας έτσι το δρόμο για τη «Νέα Ιερουσαλήμ», την επικείμενη βασιλεία του Θεού πάνω στη γη.

Ο Σβέντενμποργκ ερμηνεύει την Αποκάλυψη του Ιωάννη όπως και το Βιβλίο του Δανιήλ, σαν προφητική πρόρρηση της αποσύνθεσης της εξωτερικής εκκλησίας και της ανανέωσής της μέσω της εσωτερικής εκκλησίας. Σύμφωνα με την ερμηνεία του, όλες οι εικόνες της Αποκάλυψης αποτελούν ως προς το πνευματικό τους νόημα συμβολισμούς που αποτυπώνουν αυτές τις διαδικασίες. Πρώτα εκτυλίσσονται ως αρχέτυπα στους πνευματικούς κόσμους για να πάρουν στη συνέχεια μορφή και στον κόσμο της γης. Η «έσχατη κρίση» της Αποκάλυψης συμβολίζει τη διάλυση των εγκόσμιων εκκλησιών με τη μορφή που έχουν σήμερα. Την ακολουθεί η «Δευτέρα Παρουσία», όχι σαν σωματική επιστροφή του Χριστού, αλλά ως η νέα εκκλησία στη γη μέσα από τον κεκαθαρμένο και πνευματοποιημένο λόγο.

Η διδασκαλία του Σβέντενμποργκ δεν είναι θεολογική, από την άποψη ότι δεν αφορά μόνο το πρόβλημα της εκκλησίας. Διότι φωτίζει μια θεμελιώδη αλήθεια: ότι δηλαδή όλα τα γήινα δρώμενα και η ιστορία της ανθρωπότητας εξαρτώνται σε τελευταία ανάλυση από τον τρόπο που μεταδίδεται η διδασκαλία του Θεού στον άνθρωπο, σε ποιο βαθμό αντιπροσωπεύει την αλήθεια και τη ζωντανή δύναμη της αγάπης. Η εξωτερική εκκλησία μπορεί να διαπλάσει τις ψυχές καθοδηγώντας τις προς το καλό και την αλήθεια, μόνο εάν και η ίδια βρίσκεται σε αρμονία με την εσωτερική αιώνια εκκλησία.

Οι εκκλησιαστικές κοινότητες στον κόσμο θα πρέπει να λειτουργούν σαν πρότυπο πνευματικής εκκλησίας το οποίο θα μπορούν να ακολουθούν οι υπόλοιποι άνθρωποι. Η «τέταρτη εκκλησία» ως φαίνεται δεν πληροί αυτή την προϋπόθεση, εφόσον δεν κατάφερε να ανάψει τη φλόγα της αγάπης στις καρδιές των χριστιανών.

Η πέμπτη, νέα εκκλησία θα αποτελεί την εισδοχή του Αγίου Πνεύματος στη ζωή του ανθρώπου στη γη, ώστε να τον οδηγήσει σε ζωντανούς καρπούς. Η πίστη στην αλήθεια και η έμπρακτη αγάπη θα πρέπει να γίνουν μια ενότητα, ώστε ο άνθρωπος να διαμορφωθεί σε πραγματικό ομοίωμα του Θεού.

Η εκκλησία θα πρέπει να γίνει πάλι θρησκεία στο βαθύτερο νόημά της, δηλαδή επανασύνδεση με το θείο.

Σύγχρονοι θεολόγοι προσάπτουν στον Σβέντενμποργκ ότι έχουν περάσει ήδη πάνω από διακόσια χρόνια από την εξαγγελία της νέας εκκλησίας -ο οραματιστής είδε πνευματικά την έναρξή της το έτος 1757- χωρίς να έχει βεβαίως πραγματοποιηθεί. Είναι φανερό ότι δεν έχει επέλθει καμιά ριζική μεταβολή της ανθρωπότητας, ούτε η προσέγγισή της προς τη θεία τάξη, επομένως, λένε, η αποκάλυψή του είναι ψευδής. Ωστόσο αυτό μπορεί να το αντικρούσει κανείς λέγοντας ότι οι μύλοι του Θεού αλέθουν αργά, αλλά αποτελεσματικά. Ακόμη και μια καταιγίδα χρειάζεται ώρες και ημέρες για το σχηματισμό της για να εκτονωθεί μετά μέσα σε λίγα λεπτά.

Από το θάνατο του Σβέντενμποργκ και ύστερα η παγκόσμια ιστορία σύρεται με έναν χωρίς προηγούμενο ρυθμό από τη μια κρίση στην άλλη. Είναι προφανές ότι οδηγείται σε μια οικουμενική μεταβολή όπου -περίπου δύο χιλιάδες χρόνια μετά την εποχή του Χριστού- όλα θα αναμορφωθούν, συμπεριλαμβανόμενης και της θρησκευτικής ζωής του ανθρώπου. Τότε πλέον η Νέα Εκκλησία θα γίνει η αληθινή οδηγός όλης της ανθρωπότητας, η επίλεκτη αντιπρόσωπος του Πνεύματος στον ορατό κόσμο.

(Η συνέχεια στο βιβλίο...)

ΤΟ ΝΕΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΓΙΑΚΟΜΠ ΛΟΡΜΠΕΡ

«Έτσι μίλησε ο Κύριος σε μένα και από μέσα μου μίλησε για τον καθένα και αυτό είναι αληθινό, αξιόπιστο και βέβαιο γεγονός:

“Όποιος θέλει να μιλήσει μαζί Μου, ας έρθει σε Μένα και Εγώ θα του απαντήσω μέσα από την καρδιά του. Ωστόσο τον τόνο της φωνής Μου θα τον ακούσουν μόνο οι αγνοί, που έχουν στην καρδιά τους ταπεινοφροσύνη ... ”».

(Η αρχή της πρώτης υπαγόρευσης του εσωτερικού Λόγου στον Γ. Λόρμπερ)

Ο «γραφιάς του Θεού» και το έργο του

Το 1772 πέθανε ο Σβέντενμποργκ και το 1800 γεννήθηκε στη νότια Στυρία της Αυστρίας ένας μύστης, του οποίου το έργο ξεπέρασε κατά πολύ αυτό του σουηδού προφήτη, τόσο ως προς την έκταση, όσο και ως προς το βάθος του περιεχομένου. Πρόκειται για τον Γιάκομπ Λόρμπερ, στον οποίο οφείλονται μερικά από τα πιο μεγαλειώδη κείμενα θεϊκής έμπνευσης.

Ο Λόρμπερ ήταν ένας απλός δάσκαλος της μουσικής με μέτρια μόρφωση. Στα σαράντα του χρόνια άκουσε μια φωνή να τον διατάζει μέσα από την καρδιά του: «Πάρε την πέννα σου και γράφε!» Υπακούοντας σ' αυτή την κλήση, κατέγραφε επί είκοσι τέσσερα χρόνια σχεδόν αδιάκοπα όσα του υπαγόρευε η εσωτερική φωνή. Οι υπαγορεύσεις αυτές, στο πρώτο ενικό πρόσωπο, φαίνεται να προέρχονται από το θεϊκό Πνεύμα, το ζωντανό Λόγο του Χριστού που βρίσκεται εν δυνάμει μέσα στον κάθε άνθρωπο. Ο ίδιος ο Λόρμπερ έγραφε σχετικά: «Όσον αφορά το πως αντιλαμβάνεται κανείς τον εσωτερικό Λόγο, το μόνο που ξέρω να πω, είναι ότι πάντα ακούω ολοκάθαρα σαν μια δυνατή ομιλία τον ιερότατο Λόγο του Κυρίου με τη μορφή μιας φωτεινής πεντακάθαρης σκέψης που πηγάζει μέσα από την περιοχή γύρω από την καρδιά μου».

Κατ' αυτό τον τρόπο προέκυψαν είκοσι πέντε μεγάλοι τόμοι, στους οποίους το Πνεύμα αποκαλύπτει στην ανθρωπότητα μια εναργέστατη βαθιά γνώση για την προέλευση, την αιτία και τον απώτερο σκοπό της ανθρώπινης ύπαρξης. Τον πυρήνα του έργου του αποτελεί το δεκάτομο Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη (Μ.Ε.Ι.), το οποίο παρουσιάζοντας λεπτομερειακά τα τρία χρόνια της δημόσιας διδασκαλίας του Ιησού Χριστού, συμπληρώνει το περιεχόμενο των 4 ευαγγελίων. Μέσα από τις παρουσιαζόμενες πράξεις και συνομιλίες του Ιησού επαναποκαλύπτεται η αρχική χριστική διδασκαλία, η οποία παραμορφώθηκε από το πέρασμα του χρόνου και τα ανθρώπινα λάθη που παρεισέφρυσαν εν τω μεταξύ.

Η αποκάλυψη αυτή αποτελεί ακόμη ένα σημάδι ότι προετοιμάζεται το πέρασμα από την εξωτερικευμένη και προσκολλημένη στον τύπο της λατρείας πίστη, προς την εσωτερική και την πνευματοποίηση της θρησκείας.

Γενικά περί προφητείας

Στο Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη (Μ.Ε.Ι.) του Λόρμπερ, βρίσκουμε αρκετές απαντήσεις σε δύο αντίλογους που προβάλλονται συχνά αναφορικά με τις προφητείες. Πρόκειται συγκεκριμένα για το ζήτημα της ελευθερίας της θέλησης, η οποία φαίνεται να μην είναι συμβατή με την εκ των προτέρων γνώση συγκεκριμένων γεγονότων. Ο δεύτερος αντίλογος αφορά το κατά πόσον είναι ακριβή τα χρονολογικά στοιχεία που αποκαλύπτονται, δεδομένου ότι ένα πνευματικό όραμα είναι αδύνατον

να αποδοθεί με όρους της φυσικής μέτρησης του χρόνου. Σχετικά με το πρώτο πρόβλημα διαβάζουμε τα εξής:

Ο Ιησούς): ...«Δεν είναι καλό για τον άνθρωπο να γνωρίζει πάρα πολλά εκ των προτέρων για το τί θα συμβεί μελλοντικά. Γιατί με κάτι τέτοιο ή που θα απελπιζόταν εντελώς ή που στο τέλος θα κατέληγε στην αδιαφορία και στην απραξία... Δεδομένης της απόλυτα ελεύθερης ανθρώπινης θέλησης, σε αυτή τη γη τα πάντα εξαρτώνται από το τι θέλουν και πως το πραγματοποιούν οι ίδιοι οι άνθρωποι. Το μόνο που μπορώ να σας πω σαν δεδομένο εκ των προτέρων, είναι ότι θα σας συμβεί αυτό ή εκείνο, εάν η θέλησή σας και οι πράξεις σας θα είναι αυτές ή εκείνες. Ο κάθε προφήτης προφήτεψε τα μέλλοντα πάντοτε υπό ορισμένους όρους, οι οποίοι εξαρτώνταν από τη βελτίωση ή τη χειροτέρευση της ανθρωπότητας. Ως εκ τούτου, όλα όσα σας έχω προαναγγείλει, χωρίζονται αναγκαστικά σε δύο δυνατότητες, του να συμβεί δηλαδή το καλό ή το κακό. Επιπλέον ο ακριβής χρόνος δεν παρουσιάζεται ποτέ σαν προκαθορισμένος, παρά εξαρτάται από τη θέληση και τη δράση των ανθρώπων...».

...«Εγώ δεν κάνω άλλο από το να αφήνω τους ανθρώπους να επιτύχουν ό,τι επιδιώκουν με ζήλο, λες και εξαρτάται από εκεί η ευτυχία τους στη ζωή. Αν και γνωρίζω τι θα επακολουθήσει, δεν Μου επιτρέπεται να τους εμποδίσω με τη θεϊκή παντοδυναμία Μου. Γιατί αν το έκανα, ο άνθρωπος θα έπαυε να είναι ένα ον προικισμένο με ελεύθερη βούληση και θα αποτελούσε απλά μια ζωντανή μηχανή. Γι' αυτό ο άνθρωπος μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Όμως παράλληλα διαθέτει τη λογική και τη νοημοσύνη. Συνεπώς μπορεί να αφυπνιστεί με τη διδασκαλία, τους εξωτερικούς νόμους και τις εμπειρίες και να επιλέξει αποκλειστικά ό,τι είναι καλό, σωστό ή αληθινό...».

Επομένως οι προφητείες δεν έρχονται σε αντίθεση με την ελευθερία της θέλησης, δεδομένου ότι δεν εξαναγκάζουν τους ανθρώπους σε συγκεκριμένες πράξεις. Εντούτοις δεν αποτελεί αντίφαση προς τα προηγούμενα όταν ο Ιησούς λέει σε ένα άλλο σημείο: «Ωστόσο είναι απόλυτα αλήθεια ότι σχεδόν κάθε δύο χιλιάδες χρόνια στη γη συμβαίνει μια μεγάλη μεταβολή...». Σε αυτή την περίπτωση πρόκειται για την πραγματοποίηση ενός μέρους του σχεδίου της Δημιουργίας, σύμφωνα με το οποίο η ανέλιξη του ανθρώπινου γένους υπόκειται σε έναν πνευματικό κοσμικό νόμο. Η αστρολογία στην αρχαία Αίγυπτο, η οποία πήγαζε από μία διαυγή πνευματική ενόραση, γνώριζε την ύπαρξη των λεγόμενων κοσμικών αιώνων. Αυτοί οι δώδεκα κοσμικοί αιώνες που ο καθένας τους διαρκεί περίπου δύο χιλιάδες χρόνια, εναλλάσσονται με βάση τη μετατόπιση της εαρινής ισημερίας του ήλιου.

Ως γνωστόν κάθε αποτέλεσμα στο επίπεδο της ύλης προκύπτει από αιτίες που πηγάζουν από το χώρο του πνεύματος. Αυτά τα ερεθίσματα διαποτίζουν τη σκέψη, τα

αισθήματα και τις επιθυμίες της ανθρωπότητας, προκαλούν την περαιτέρω εξέλιξή της και χαρακτηρίζουν το εκάστοτε «πνεύμα των καιρών». Όταν λοιπόν η κοσμική αστρολογία διαπιστώνει ότι η γη εισέρχεται στην «εποχή του Υδροχόου», διατυπώνει με διαφορετικά λόγια την προφητική έκφραση του Ιησού «λίγο πριν συμπληρωθούν δύο χιλιάδες χρόνια» από την εποχή του. Ούτε η αστρολογία, ούτε η αστρονομία μπορούν να υπολογίσουν με ακρίβεια αυτή την αναμφισβήτητα επαναστατική μετάβαση.

Όμοια και ο Ιησούς δεν αναφέρει μια συγκεκριμένη χρονολογία:

...«Δεν πρέπει να Με ρωτάς για το χρόνο, τη μέρα και την ώρα που θα συμβεί, αφού έτσι και αλλιώς είναι φανερό για τους πάντες και ο καθένας μπορεί να προβλέψει το προσεχές τέλος της νύχτας εφόσον βλέπει να φωτίζει τα νεφελώματα του ορίζοντα ο πρωινός ήλιος...».

Τι συμβολίζουν, ωστόσο, αυτά τα φωτεινά νεφελώματα; Πρόκειται για τα διάφορα πνευματικά και επίγεια «σημεία των καιρών», τα οποία υπεραφθονούν στη σύγχρονη εποχή.

Από αυτά μπορούμε να διακρίνουμε πως η νύχτα της εποχής που τελιώνει παλεύει με τη χαραυγή της επικείμενης κοσμικής μεταβολής. Ο Ιησούς Χριστός απεκάλυψε ορισμένα τέτοια σημεία, για όσους είναι σε θέση να βλέπουν και να ακούν... Αυτά θα αποτελέσουν το αντικείμενο των επόμενων κεφαλαίων. Επειδή όμως το κάθε παγκόσμιο εξωτερικό γεγονός οφείλεται σε πνευματικά και ψυχικά αίτια, γι' αυτό κάθε ορατό σημείο δεν είναι παρά ένα σύμβολο, μια αντιστοιχία για εσωτερικά δρώμενα που εξελίσσονται στο υπεραισθητό συνειδητό της ανθρωπότητας.

Γι' αυτό λέει ο Ιησούς:

...«Σίγουρα το να γνωρίζει κανείς εκ των προτέρων τις δυσάρεστες εξελίξεις του μέλλοντος, δεν κάνουν πιο ευτυχισμένη την ψυχή του. Ωστόσο δεν τη βλάπτει καθόλου να εξασκείται στην αποκρυπτογράφηση των αντιστοιχιών. Γιατί έτσι αναγνωρίζει πως το κάθε ορατό συμβάν σε αυτό τον κόσμο είναι στενά συνυφασμένο και σε άμεση συνάρτηση με τον εσώτερο, κρυφό κόσμο των πνευμάτων, ο οποίος συμπεριλαμβάνει όλους τους χρόνους και τους χώρους σαν ένα διαρκώς εκδηλωμένο παρόν...».

Αυτά τα λόγια αποτελούν μια υπόδειξη για όλους όσους θεωρούν τα συχνά δραματικά γεγονότα των ημερών μας μόνο μέσα από το πολιτικό ή το οικονομικό πρίσμα. Ωστόσο είναι η κατάσταση του ψυχικού κόσμου του ανθρώπου που αντικαθρεπτίζεται εδώ. Το κακό εμφανίζεται απροκάλυπτα, το καλό συνήθως καλυμμένα και απαρατήρητα. Ωστόσο δεν παύει μέσα στο γενικό σκοτάδι να μαρτυρεί το ζωντανό φως της αγάπης και να αποτελεί το φύτρο για τη νέα εποχή.

(Η συνέχεια στο βιβλίο...)

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

Η επικείμενη καθαρτήρια κρίση

«Η αγάπη και η αληθινή πίστη θα σβήσουν ολοκληρωτικά. Στη θέση τους θα επιβληθεί με τη βία μια λανθασμένη πίστη. Η αγνή διδασκαλία Μου θα εκφυλισθεί σε μια χιλιαπλάσια ειδωλολατρεία. Γι' αυτό, το σκοτάδι, η αλαζονεία και η αυτολατρεία δεν πρόκειται να εξαφανισθούν πριν τον καιρό της μεγάλης Κρίσης που θα καθαρίσει ξανά τη γη με τη φωτιά».

Αυτά τα προφητικά λόγια του Ιησού αποτελούν το θρησκευτικό κλειδί, για να κατανοηθεί η κακοδαιμονία της εποχής μας, η οποία έχει χάσει τον εσωτερικό σύνδεσμο με το Θεό. Η καθαρτήρια Κρίση θα είναι μια πνευματική φωτιά, μέσα από την οποία θα εξαφανισθούν οι εσφαλμένες ή παραπλανητικές διδασκαλίες και θα ξαναφωτισθεί η αληθινή διδασκαλία του Χριστού.

«Οι άρχοντες δεν θα υπολογίζουν τους ανθρώπους πάρα πάνω από ένα κοινό ζώο και θα τους σφαγιάζουν εν ψυχρώ. Οι κακές και εντελώς σατανικές συνθήκες, θα είναι η θεία δίκη που θα έχουν προκαλέσει οι άνθρωποι από μόνοι τους, η οποία θα προκύψει από τη φωτιά της οργής των φτωχών που στο τέλος η καταπίεσή τους θα έχει ξεπεράσει κάθε όριο...». Αυτή η προφητεία του Ιησού αποτελεί το κοινωνικό κλειδί για τις συνέπειες από την παγκόσμια εξέλιξη της ανθρωπότητας, η οποία πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στην πλήρη υποδούλωση ή την ελευθερία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Υποβόσκει ήδη σαν ψυχική φωτιά, η οποία απειλεί 'να μετατραπεί σε μια καταστροφική πυρκαγιά, όταν ξεπερασθούν τα όρια της υπομονής εκατομμυρίων ανθρώπων που δυστυχούν.

«Με τις φυσικές δυνάμεις που είναι ακόμη άγνωστες, οι άνθρωποι θα επιτύχουν πολλά και θαυμαστά. Αλλά θα κάνουν διαρκώς μεγαλύτερη κατάχρηση των

πολύριθμων ικανοτήτων που θα έχουν αποκτήσει. Έτσι θα επισύρουν επάνω τους κάθε είδους κρίσεις από τα βάθη της πλάσης Μου».

Αυτή η τρίτη προφητεία του Ιησού, αποτελεί το επιστημονικό κλειδί για την κατανόηση της κακοδαιμονίας που πλήττει την ατομική εποχή μας. Η δε Κρίση θα αποκορυφωθεί με μια φυσική φωτιά, της οποίας η χωρίς προηγούμενο έκταση που θα λάβει, μας είναι εντελώς αδιανόητη.

Τρεις φωτιές, μια πνευματική, μια ψυχική και μια φυσική, θα μετατρέψουν, η κάθε μια στη σφαίρα της, καθετί αντιθεϊκό και εχθρικό προς τη ζωή σε καπνό και στάχτη. Ωστόσο) η Κρίση δεν είναι οργή Θεού, ούτε σημαίνει συντέλεια του κόσμου. Αντίθετα αποτελεί μια πνευματική κοσμική στροφή προς μια εντελώς Νέα Εποχή της ανθρωπότητας. Την εποχή αυτή θα τη χαρακτηρίζει το πνεύμα της Αγάπης, και σαν επακόλουθο, η αφοσίωση στην Αλήθεια. Πώς θα μπορούσε όμως να έρθει η Νέα Εποχή, εάν δεν καθαρισθεί προηγούμενα όλη η κόπρος του Αυγείου, στην οποία φαίνεται να (βυθίζεται όλο και περισσότερο από χρόνο σε χρόνο η ανθρωπότητα και σε κάθε τομέα της ύπαρξής της; Είναι ήδη γνωστό ότι το εξωτερικό άγχος και το χάος στον κόσμο αντικαθρεπτίζει απλά την εσωτερική αναταραχή των ανθρώπων.

Η εκκλησία, όντας η ίδια αδύναμη, δεν είναι πια σε θέση να μεταδώσει τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Αλλά το Άγιο Πνεύμα είναι εκείνος ο Παράκλητος, ο παρηγορητής, τον οποίον ο Χριστός υποσχέθηκε να στείλει στους δικούς του και αποτελεί τη μοναδική εγγύηση της τελικής νίκης του Πνεύματος επάνω στο αντι-πνεύμα. Όσο για την επιστήμη, παρ' όλες τις επιτυχίες της, αδυνατεί να προσφέρει μια αισιόδοξη προοπτική για το μέλλον. Καθότι σαν μισθοφόρος των μεγάλων δυνάμεων και στην υπηρεσία μια θανατηφόρας τεχνολογίας, διανοίγει προοπτικές τρόμου για την ανθρωπότητα. Όμως χωρίς θρησκεία με γνώση και χωρίς επιστήμη με θρησκεία, τα θεμέλια του ανθρώπινου οικοδομήματος είναι σαθρά. Η άρνηση του Θεού και σαν συνέπεια η κατάρρευση της ιερότητας της ανθρώπινης ζωής, δημιούργησαν μεταξύ άλλων κοινωνικές συνθήκες, οι οποίες αποτυπώνουν πιστότατα τη γήινη αλλά και την ψυχική ερήμωση της ανθρωπότητας. Συχνά αναφέρεται η ρήση του Χριστού πως όποιος δίνει μάχαιρα, μάχαιρα θα λάβει. Το βαθύτερο νόημα αυτών των λόγων δεν είναι απλά μια προειδοποίηση για τις συνέπειες του φόνου. Διότι οι άνθρωποι πληγώνουν ο ένας τον άλλον και αλληλοσφαγιάζονται εξίσου με ψυχικά όπλα, όπως η απληστία και η εξουσιομανία, ο φθόνος και το μίσος, η ασπλαχνία και η καταπάτηση των δικαιωμάτων των συνανθρώπων τους.

Όπως ήδη αναφέραμε σε ένα άλλο σημείο, η εκκλησία στιγμάτισε σαν αίρεση την προσδοκία της έλευσης του Χριστού και μιας χιλιετούς βασιλείας ειρήνης στη γη. Κατά την εκκλησία, η βασιλεία έχει ήδη πραγματοποιηθεί. Η καθιερωμένη ερμηνεία που

δίνει η ίδια είναι πως το σχετικό χωρίο από την «Αποκάλυψη» του Ιωάννη αναφέρεται στο παρόν της εκκλησίας. Η δε επιστροφή του Χριστού συντελείται κατ' αυτήν μέσα στα ιερά μυστήρια. Οι διαφωνούντες πλήρωσαν πολύ συχνά τη διαφωνία τους με αυτή την ερμηνεία με φυλακίσεις, βασανιστήρια, ακόμη και με το θάνατο. Ωστόσο η ίδια η ιστορία αποτελεί την ισχυρότερη απόδειξη ότι ούτε στην εκκλησία επικρατούσε το πνεύμα αγάπης του Χριστού και ακόμη λιγότερο η επι γης ειρήνη. Και οι δύο επαγγελίες αφορούν επομένως το μέλλον, το οποίο τώρα είναι εκπληκτικά κοντά μας.

Ας δούμε τί λέει ο Λόρμπερ σχετικά:

...«Κάθε πενήντα χρόνια το πολύ, έρχονταν πάντα στον κόσμο απεσταλμένοι Μου, οι οποίοι έδειχναν στους ανθρώπους το σωστό δρόμο. Τώρα ήρθα Εγώ ο Ίδιος σαν άνθρωπος σε ετούτη τη γη η οποία είναι προορισμένη να φθάσει ψηλά. Μετά από Μένα, θα έρχονται συνεχώς απεσταλμένοι Μου έως την τελευταία εποχή και θα προσηλυτίζουν πολλά από τα παιδιά του κόσμου στο αληθινό Φως. Για όσους θα ακολουθούν τα λόγια των εκλεκτών Μου, θα υπάρχει πάντα ένας σίγουρος τόπος στη γη. Όμως όσοι είναι τυφλοί και κουφοί στην καρδιά τους, από καιρό σε καιρό θα ξεχωρίζονται όπως τα ζιζάνια από το καθαρό σιτάρι. Τότε η ακαθαρσία που θα έχει ξεπεράσει κάθε όριο, θα απομακρύνεται από τη γη και θα στέλνεται σε έναν άλλο χώρο κάθαρσης, που σαν αυτόν υπάρχουν αμέτρητοι στο αιώνια μεγάλο Βασίλειό Μου...».

...«Ένα είδος καθαρτήριας φωτιάς θα αποτελεί το γεγονός ότι ήδη αιώνες πριν την τελευταία Κρίση, θ' αφυπνίζω όλο και πιο φωτισμένους οραματιστές, προφήτες και υπηρέτες Μου (σ.σ.: τον Μπαίμε, τον Σβέντεμποργκ, το Λόρμπερ κ.ά.). Αυτοί οι άνθρωποι θα διδάσκουν αληθινά και καθαρά το Λόγο Μου στους ανθρώπους. Έτσι θα τους απελευθερώσουν από τις κάθε λογής πλάνες και ψεύδη, τα οποία θα γίνουν σύντομα η αιτία να εξαφανισθούν οι διάφοροι ψευδοπροφήτες και ψεύτικοι ιερείς του ονόματος Μου...».

...«Στη μεταγενέστερη εποχή, θα αφυπνισθούν και πάλι προφήτες, λίγο καιρό πριν μια μεγάλη κρίση. Εκείνοι δεν πρόκειται να κάνουν θαύματα. Θα δρουν απλά με τον αγνό λόγο, χωρίς να λαμβάνουν εμφανώς άλλη αποκάλυψη εκτός από αυτή του ζωντανού εσωτερικού Λόγου μέσα από τα συναισθήματα και τις σκέψεις της καρδιάς τους. Τον καιρό εκείνο των τελευταίων οραματιστών και προφητών, τη γη θα την απειλεί μια συμφορά δίχως προηγούμενο. Μερικοί θα ακούσουν αυτούς τους απεσταλμένους Μου και θα καλυτερέψουν. Όμως ο πολύς κόσμος θα θεωρήσει ότι πρόκειται για αερολογίες παρανοϊκών και δεν θα τους πιστέψει, όπως γινόταν και με τους παλιούς προφήτες...».

...«Θα επικρατεί μια θλιβερή κατάσταση και κανένας άνθρωπος δεν θα μπορεί να καθοδηγήσει αξιόπιστα τους άλλους. Ο ένας θα φωνάζει: εδώ είναι η αλήθεια και ο

άλλος θα λέει: όχι, εκεί θα τη βρείτε! Όμως όλοι όσoι θα φωνάζουν έτσι, θα πλανώνται οικτρά. Οι αληθινοί προφήτες αφυπνίζονται από το Θεό μέσα στη σιωπή και σαν τα γαλήνια νερά δεν θα κάνουν ποτέ θόρυβο μέσα στον κόσμο...».

...«Όταν θα έχουν περάσει λιγότερα από δύο χιλιάδες χρόνια από τώρα, η διδασκαλία Μου θα έχει θαφτεί τελείως στα βάθη της ύλης. Τότε θα αφυπνίσω και πάλι ανθρώπους οι οποίοι θα καταγράψουν λέξη προς λέξη όλα όσα συμβαίνουν τώρα εδώ (σ.σ. τον Λόρμπερ και τους διαδόχους του) και θα τα παραδώσουν στον κόσμο μέσα σε ένα μεγάλο βιβλίο...».

...«Σε μια μελλοντική μεγάλη καθαρτήρια κρίση, θα δώσω ένα τέλος στην πόρνη της Βαβέλ με μια καταστροφή όπως έγινε τον καιρό του Νώε. Θα συμβούν μεγάλα σημεία στη γη, στη θάλασσα και στον ουρανό. Θα στείλω προφήτες οι οποίοι θα προφητεύουν μέσω του Λόγου Μου και θα προαναγγέλουν την επικείμενη καταστροφή. Αλλά οι υπερφίαλοι άνθρωποι θα τους ειρωνεύονται και θα γελούν μαζί τους περνώντας τους για τρελούς. Αυτό όμως θα είναι το πιο σίγουρο σημάδι ότι η μεγάλη Κρίση πλησιάζει και θα εξολοθρεύσει όλους τους κακούργους με τη φωτιά της. Εξάλλου τον ίδιο καιρό ορισμένοι νέοι θα τα βλέπουν σε οράματα και οι υπηρέτριές Μου θα προφητεύουν αυτά που θα γίνουν. Και αυτό θα είναι σωτηρία για όσους ακούγοντάς τα καλύτερέψουν και μετανοήσουν πραγματικά...».

...«Όμως αφήστε ήσυχα τα γνήσια παιδιά αυτού του κόσμου με την υπερευστροφία τους. Μην τους λέτε τίποτα για να σας αφήσει και σας σε ησυχία ο δράκος και η ακολουθία του. Γιατί για ένα διάστημα θα αποκτήσει μια μεγάλη εξουσία και θα καταδιώξει ανήλεα τους εχθρούς του. Έτσι όμως θα προκαλέσει από μόνος του την καταδίκη και την καταστροφή του...».

Οι πάρα πάνω προφητείες επικυρώθηκαν τους προηγούμενους αιώνες μέσα από το έργο διαφόρων πνευματικά αφυπνισμένων ανθρώπων, μερικούς εκ των οποίων θα αναφέρουμε στη συνέχεια. Παρά την απόρριψη από την εκκλησία, οι προφητείες για τη μεγάλη κρίση που θα περάσει ο κόσμος δεν έπαψαν ποτέ. Αντίθετα παρέμειναν ζωντανές σαν μια αναμονή μέσα στην υπεραισθητή συλλογική συνείδηση της ανθρωπότητας. Ωστόσο η προσδοκία αυτή δεν βασίζεται απλά και μόνο στους προφήτες του παρελθόντος, αλλά είναι πιο ζωντανή από κάθε άλλη φορά στην εποχή μας. Όχι μόνο μέσα από τα ορατά σημεία των καιρών, αλλά χάρη επίσης στους λίγους εκλεκτούς που έχουν σήμερα την αποστολή να προφητεύουν μέσω του μυστικιστικού «εσωτερικού Λόγου». Όμως, αν και οι προφητείες, απευθύνονται σε όλους τους ανθρώπους, ωστόσο για να γίνουν κατανοητές προϋποθέτουν μια πνευματική στάση ζωής από τους παραλήπτες τους. Αλλά πόσοι λίγοι τέτοιοι υπάρχουν σ' έναν κόσμο, ο οποίος ή ζει με μια κατ' επίφαση πίστη ή πιστεύει μόνο στον υλισμό; Όσον αφορά

τώρα τις προφητείες του Λόρμπερ που αναφέρονται στην ίδια την εξέλιξη της Κρίσης, παρατηρούμε τα εξής: Οι προφητείες του Ιησού Χριστού επαναλαμβάνουν συνεχώς σαν το χρονικό σημείο πραγματοποίησής τους «λίγο πριν συμπληρωθούν δυο χιλιάδες χρόνια». Αυτή η αναφορά γίνεται τουλάχιστον τριάντα φορές στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο». Επομένως οι προφητείες για το παρελθόν και η παγκόσμια κατάσταση του σήμερα υποδηλώνουν από κοινού τη δραματική καμπή η οποία πλησιάζει. Οι αιτίες σαν προϋποθέσεις έχουν ήδη τεθεί και σύμφωνα με τους φυσικούς και τους πνευματικούς νόμους, θα ακολουθήσουν υποχρεωτικά οι συνέπειες.

Η κρίση στην οποία θα υποβληθούν και τα τρία βασίλεια της φύσης καθώς και ολόκληρη η ανθρωπότητα, χαρακτηρίζεται ως οικουμενική. Από την εσωτερική σύσταση του κάθε ατόμου θα κριθεί αν η κρίση θα αποτελέσει γι' αυτό ευλογία οδηγώντας το στην οριστική λύτρωση, ή εάν θα φέρει τη σωματική, αν όχι και την ψυχική εξόντωσή του- εξ ου και η ρήση για το «διαχωρισμό των πνευμάτων», των εριφίων από τα πρόβατα. Συγκλονιστική είναι επίσης η πρώτη από τις επόμενες προφητείες σύμφωνα με την οποία μετά βίας το ένα τρίτο των καρπών (=της ανθρωπότητας) θα φθάσει στην απαραίτητη ωριμότητα, ενώ τα άλλα δύο τρίτα θα υποβληθούν σε μια αποσυνθετική διαδικασία μετασχηματισμού.

Αυτό υποδηλώνει συμβολικά πόσα δραματικά θα είναι τα πράγματα που θα συμβούν στην ίδια την ανθρωπότητα, όπως αναφέρονται εξάλλου και στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο. Η αλληλεπίδραση ανάμεσα στα φυσιοπνευματικά στοιχεία της πλάσης και τις δυνάμεις που δρουν μέσα στην ψυχή του ανθρώπου είναι φανερό για όποιον βλέπει σε βάθος. Είναι κατανοητό λοιπόν πως ο ίδιος ο άνθρωπος φέρει την κύρια ευθύνη για τις μελλοντικές παγκόσμιες καταστροφές.

Ήδη αναφερθήκαμε στον πρωτεύοντα ρόλο της φωτιάς. Τα λόγια του Ιησού, όπως κάθε αυθεντική προφητεία, διαθέτουν ένα κυριολεκτικό και ένα εσωτερικό νόημα. Έτσι τα επί μέρους φαινόμενα της Κρίσης, όπως φωτιά, αστραπές, σεισμοί, πλημμύρες κ.λπ., εκτός από πραγματικά γεγονότα στη φύση, σημαίνουν επίσης παρόμοια γεγονότα ψυχικής υφής, σύμφωνα με το συμβολισμό των αντιστοιχιών, ο οποίος συνδέει τα μεν με τα δε:

...«Θα έρθει ο καιρός όπου όλα αυτά τα απόκρυφα πράγματα θα αποκαλυφθούν στους ανθρώπους. Προηγούμενα θα πρέπει πολλά δέντρα να αφήσουν τους άγουρους καρπούς να πέσουν από τα κλαδιά τους, γιατί μετά βίας θα φθάσει το ένα τρίτο από αυτούς στην ωρίμανση, ενώ τα **δύο τρίτα** που θα πέσουν στη γη, θα καταπατηθούν πρωύτερα και θα πρέπει να σαπίσουν και να μαραθούν. Έτσι θα μπορέσει να τα διαλύσει η βροχή και ένας δυνατός άνεμος να φυσήξει μέσα στον κορμό για τη **δεύτερη γέννηση...**».

...«Έχω θέσει ένα όριο για όλα τα πράγματα σε αυτόν τον κόσμο. Όταν η κακία πάρα πολλών ανθρώπων θα έχει φθάσει στο άκρο άωτο, θα συντομέψω το χρόνο που η ασυδοσία τους θα μένει ατιμώρητη, για χάρη των λίγων εκλεκτών Μου. Από μόνοι τους θα επιφέρουν την καταδίκη τους που θα τους καταπιεί εμπρός στα μάτια των δικαίων. Ακριβώς όπως έγινε σε μικρή κλίμακα τον καιρό του Νώε, του Αβραάμ και του Λωτ, θα ξαναγίνει σε τεράστια κλίμακα τότε. Οι αρνησίθεοι και οι υπερφίαλοι απατεώνες και καταπιεστές θα σαρωθούν από προσώπου γης, ενώ πιστοί και φτωχοί θα πάρουν τη θέση που τους αξίζει. Όταν κάποτε η καταπίεση θα ξεπεράσει κάθε όριο, με αποτέλεσμα οι φτωχοί άνθρωποι να βρέχουν το χώμα της γης με τα δάκρυά τους, τότε θα είναι κοντά η μεγάλη πνευματική άνοιξη. Κι αυτό θα συμβεί πριν συμπληρωθούν δύο χιλιάδες χρόνια. Τότε θ' αφήσω να γίνει ένας γιγάντιος διαχωρισμός σε όλη τη γη, ώστε στο τέλος θα μείνουν μόνο όσοι είναι καλοί και αγνοί άνθρωποι...».

...«Προς το τέλος της περιόδου που σας ανέφερα, θα αφυπνίζω όλο μεγαλύτερους προφήτες. Παράλληλα οι κρίσεις θα πληθαίνουν και θα διαρκούν όλο και περισσότερο. Θα γίνονται μεγάλοι σεισμοί και τα στοιχεία της φύσης θα προκαλούν τρομακτικές καταστροφές. Επίσης πόλεμοι, ακρίβεια, πείνα και πολλά άλλα δεινά θα έρχονται απανωτά. Επιπλέον θα εξαπλωθούν επιδημικές αρρώστιες όσο δεν έχει ξαναγίνει στην ανθρωπότητα. Η πίστη με ελάχιστες εξαιρέσεις θα σβήσει, ενώ η αγάπη θα παγώσει τελείως από την ψυχρότητα της αλαζονείας. Προφήτες και ειδικά σημάδια στο στερέωμα θα προειδοποιήσουν τους ανθρώπους, αλλά οι εγκόσμιοι δοκησίσοφοι θα τα αποδίδουν στις τυφλές δυνάμεις της φύσης, θεωρώντας τα απλά σαν ασυνήθιστα φυσικά φαινόμενα...».

...«Στο τέλος, με την (σ.σ. πνευματική) επιστροφή Μου σ' αυτή τη γη, θα συμβεί η πιο μεγάλη Αποκάλυψη. Πριν από αυτό όμως θα προηγηθεί μια τεράστια, τρομακτική κρίση, την οποία θα ακολουθήσει ο γενικός διαχωρισμός των ανθρώπων του κόσμου, μέσω της φωτιάς και των αποτελεσμάτων της. Έτσι στη συνέχεια θα μπορώ να εγκαταστήσω στη γη ένα νέο φυτώριο για αληθινούς ανθρώπους. Από τώρα και μέχρι να συμβεί αυτή η μεγάλη Κρίση, θα περάσουν λιγότερα από δύο χιλιάδες χρόνια. Θα είναι προφανώς η πρώτη τέτοια αλλά συνάμα και η τελευταία Κρίση πάνω σε αυτή, τη γη. Από εκεί και στο εξής θα έρθει ο παράδεισος στη γη σας...».

...«Εκείνον τον καιρό οι άνθρωποι θα αδιαφορούν για τις προειδοποιήσεις που θα τους δίνουν όσοι θα έχω αφυπνίσει. Αλλά εγώ θα αφήσω τον κόσμο με τα χαϊδεμένα παιδιά του να γίνουν παρανάλωμα του πυρός. Ωστόσο γι' αυτή την καταστροφική φωτιά θα ευθύνονται κυρίως οι ίδιοι οι αμετανόητοι άνθρωποι. Αυτή θα είναι η τελευταία Κρίση σε αυτή τη γη, που θ' αρχίσει σταδιακά να δρομολογείται ήδη λίγο καιρό μετά από τα δικά μας χρόνια. Μη φαντασθείτε βέβαια ότι αυτή η φωτιά θα ξεσπάσει ταυτόχρονα σε

όλα τα σημεία της γης. Αλλά θα εμφανίζεται λίγο - λίγο, ούτως ώστε οι άνθρωποι να έχουν το χρόνο και τη δυνατότητα να βελτιωθούν. Ακόμη θα γίνουν μεγάλες θεομηνίες και σεισμοί και η θάλασσα θα πλημμυρίσει σε πολλές παράκτιες χώρες. Τότε τους ανθρώπους θα τους καταλάβει φόβος και τρόμος εν αναμονή των όσων τρομερών θα συμβούν στον κόσμο...»

...«Όλοι όσοι θα μείνουν αφοσιωμένοι σε Εμένα με αληθινή πίστη και έμπρακτη αγάπη, δεν πρόκειται να πειραχθούν από την Κρίση. Γιατί Εγώ ο Ίδιος θα πάρω ένα ξίφος και θα τους οδηγώ στη μάχη. Εμπρός στο σπαθί Μου θα αναγκάζεται να υποχωρεί ο καθένας και το όνομά του θα είναι «Εμμανουήλ» (=ο Θεός μαζί μας). Η κόψη του θα είναι η Αλήθεια και το βάρος του η Αγάπη που προέρχεται από το Θεό, τον Πατέρα των αφοσιωμένων παιδιών του...».

(Διάβασε περισσότερα στο βιβλίο...)

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Έτσι ομιλεί ο Κύριος:

«Κάλεσέ με και θα σου αποκριθώ και θα φανερώσω μεγάλα και κρυφά πράγματα, τα οποία δεν ξέρεις»

(Ιερεμίας 33,3)

Λέγοντας Αγία Γραφή ή Βίβλο, ο Χριστιανισμός εννοεί το σύνολο όλων των θρησκευτικών βιβλίων της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. Οι γραφές της Παλαιάς Διαθήκης διαμορφώνουν τους νόμους και τη βάση της αρχαίας Εβραϊκής-Μωσαϊκής θρησκείας. Αυτό το έργο είναι προχριστιανικό, συμπεριελήφθηκε όμως από τις χριστιανικές εκκλησίες στα ιερά κείμενά τους, διότι πολλά από αυτά τα βιβλία (ιδιαίτερα τα πέντε βιβλία του Μωσέ με τη συμβολική ιστορία της Γένεσης καθώς και οι προφητείες των 16 παλαιών προφητών) στο βαθύτερο τους νόημα εμπεριέχουν το πιστεύω του κάθε θρησκευόμενου. Τα κείμενα εγκρύπτουν σε σύμβολα, διαχρονικές πνευματικές αξίες, μία αλήθεια της οποίας η πλήρης σημασία θα φανερωθεί τότε μόνο όταν μια νέα πνευματική εκκλησία (βλ. Σβέντενμποργκ) κατορθώσει να οδηγήσει την ανθρωπότητα από την κυριολεκτική ερμηνεία στο αιώνια ισχύον θεϊκό-πνευματικό νόημα εκείνων των Γραφών.

Η θρησκεία της Παλαιάς Διαθήκης ήταν βασισμένη στο συναίσθημα της λατρείας και του φόβου του Θεού. Ο Ιησούς Χριστός όμως με τη διδασκαλία του και τη ζωή του δημιούργησε τις νέες βάσεις για τη σχέση μεταξύ Θεού και ανθρώπων, με την ιδέα της πατρότητας του Θεού για τον άνθρωπο, που πηγάζει από το πνεύμα της αληθινής αγάπης της θεότητας. Ως εκ τούτου η Καινή Διαθήκη είναι το άσμα ασμάτων του πνεύματος της αυτοθυσίας που πηγάζει από την αγάπη, και γι' αυτό ο Ιησούς Χριστός edίδαξε ότι ο μοναδικός δρόμος είναι η αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον, δρόμος ο οποίος ενσαρκώνει την Αλήθεια και τη ζωή και κάνει τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωση του δημιουργού του.

Δεδομένου ότι οι μεγάλοι προφήτες του Ισραήλ κυριεύθηκαν από το πνεύμα του Θεού, τότε είχαν ασφαλώς οραματισθεί και το δρόμο της σωτηρίας της ανθρωπότητας. Γι' αυτό, τα λόγια τους και οι εικόνες τους ήταν συμβολισμοί, οι οποίοι αφορούσαν τα δύο μυστικά της δημιουργίας: α) Την έναρξη της πνευματικής λύτρωσης η οποία άρχισε με την ενσάρκωση του Λόγου στον Ιησού Χριστό.

β) Την προφητεία για την επάνοδο του Κυρίου, που σημαίνει αφύπνιση του θεϊκού πνεύματος στον άνθρωπο και αποτελεί το τέρμα αυτού του δρόμου λύτρωσης.

Όλες οι άλλες πρότερες περιγραφές των προφητών για τον «εκφυλισμό του Ισραήλ και του Ιακώβου», για τις πληγές και την τελευταία Κρίση, δεν είναι τίποτε άλλο παρά συμβολισμοί του αγώνα μεταξύ του φωτός και του σκότους μέσα σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα η οποία μόνο μέσω περιπλανήσεων και παθών θα επανενωθεί με το θείο.

Με άλλα λόγια η επίγεια ενανθρώπιση του Μεσσία και η πνευματική έλευση του Χριστού σ' όλη την ανθρωπότητα, αποτελούν το κύριο θέμα κάθε θρησκευτικής προφητείας. Για να γίνει κατανοητό πως αυτή η οραματιστική θεογνωσία ανάγεται ως τις πρώτες θρησκείες της ανθρωπότητας, θα αναφέρουμε μια αποκάλυψη του

Μεγάλου Ευαγγελίου του Λόρμπερ, όπου ένας γέρος σοφός Ιουδαίος σε μια συνάντησή του με τον Ιησού αναφέρει τα εξής: ...«Ήμουν 12 χρόνια μαθητής ενός ιερέα της αληθινής αρχαίας αιγυπτιακής λατρείας. Πριν από το θάνατό του ο ιερέας μου edίδαξε ότι υπάρχει ένας και μοναδικός Θεός. Αυτή η θεότητα αποφάσισε να κάνει ευτυχισμένα τα πλάσματά της με την ενσάρκωσή της ως ανθρώπινη ύπαρξη όπου θα έδειχνε τον αληθινό δρόμο της σωτηρίας σ' όλους τους καλής θελήσεως ανθρώπους.

Ο δρόμος αυτός θα είναι ορατός και στη δύναμη του σκότους, πράγμα που γι' αυτήν αποτελεί κίνδυνο να καταδικασθεί. Διότι η δύναμη του σκότους επιχειρεί μόνιμα να καταστρέψει ό,τι οικοδομεί η αγάπη, παρ' όλο που ο δρόμος της σωτηρίας ισχύει και για εκείνη και είναι ανοικτός και γι' αυτή. Δεν θα διαρκέσει πολύ και θα επέλθει η κρίση, η οποία θα ανατρέψει όλους αυτούς τους ψεύτικους θεούς. Ο αληθινός Θεός που είναι η αγάπη, παρεμβαίνει συχνά ούτως ώστε οι λαοί να μη διαφθαρούν τελείως. Ως μοναδικό μέσο γι' αυτόν το σκοπό έχει την καταστροφή του σώματος προκειμένου να σωθεί η ψυχή. Έτσι μίλησε ο διδάσκαλός μου που με μύησε στα πνευματικά μυστήρια της αρχαίας θρησκείας των Αιγυπτίων».

Όπως ήδη αναφέρθηκε, το σχέδιο σωτηρίας που έχει εξυφάνει ο Θεός για τον άνθρωπο, όπως και οι προειδοποιήσεις για τον εκφυλισμό, την κρίση καθάρσης και την ανανέωση που ακολουθεί, αποτελούν το τρίπτυχο των προφητειών από τους αρχαίους χρόνους ως τις σύγχρονές μας αποκαλύψεις.

Οι προφήτες της Παλαιός Διαθήκης

Ένα ξεχωριστό κεφάλαιο του παλαιού Κανόνας είναι αφιερωμένο αποκλειστικά στο θέμα προφητεία. Αποτελεί τη συγκεφαλαίωση εκείνων των κειμένων που ολοκληρώνουν το πρώτο τμήμα της Βίβλου.

Από τα 16 έργα των οραματιστών που περιλαμβάνονται εδώ, τα ονόματα των Ησαΐα, Ιερεμία, Ιεζεκιήλ και Δανιήλ συγκαταλέγονται στους μεγάλους προφήτες οι χρησμοί των οποίων πιστοποιούνται από τους άλλους 12 επονομαζόμενους «μικρούς προφήτες» με τα παρεμφερή τους οράματα.

Ό,τι εξιστορείται σ' αυτά τα κείμενα, αναφέρεται φαινομενικά μόνο σε ιστορικά γεγονότα τα οποία θα αντιμετώπιζε ο λαός του Ισραήλ ή η φυλή του Ιούδα. Βέβαια τα μετέπειτα γεγονότα επαλήθευσαν πάρα πολλές από αυτές τις προφητείες. Αλλά πολλά γεγονότα δεν επιδέχονται επαλήθευση στο γήινο υλικό επίπεδο. Γι' αυτό δικαιολογημένα πρέπει κανείς να θεωρήσει ότι πίσω από όλα αυτά τα ιστορικά ονόματα και γεγονότα υπάρχει ένας πνευματικός συμβολισμός ο οποίος ανταποκρινόταν στις παραστάσεις και στη νοοτροπία του λαού εκείνης της εποχής. Αυτό που διαδραματίζεται ορατά στη γη είναι μόνο η απεικόνιση των αφανών

πνευματικών και ψυχικών συμβάντων στην ανθρώπινη σφαίρα, όπου διεξάγεται στην πραγματικότητα ο αγώνας του φωτός εναντίον του σκότους.

Κατ' αυτόν τον τρόπο όλα τα επίγεια ονόματα και απεικονίσεις εκείνων των προφητειών παίρνουν ένα υπερβατικό νόημα, σαν περιγραφή μεταφυσικών συνειδησιακών διαδικασιών των οποίων οι επιδράσεις εκδηλώνονται στο υλικό επίπεδο. Δεν μπορεί κανείς να φανταστεί ότι η μοίρα ενός και μοναδικού λαού είναι τόσο σημαντική, ώστε ο Θεός να του στέλνει ολοένα μεγάλους προφήτες για να του προαναγγείλει το μέλλον του. Και είναι παράλογο να πιστεύει κανείς ότι οι αγώνες του Ισραήλ ενάντια στις γειτονικές φυλές και η επακόλουθη τιμωρία του αποστάτη λαού και των εχθρών του, είναι τόσο σημαντικό γεγονός ώστε να βρει θέση στην «Αγία» Γραφή η οποία αποτελεί ένα θρησκευτικό κείμενο, δεδομένου ότι αυτοί οι αγώνες ως προς την παγκόσμια ιστορία παριστάνουν απλά ένα ασήμαντο γεγονός.

Είναι λογικότερο να υποθέσει κανείς ότι όλα αυτά θέτουν τη βάση ενός κρυμμένου πνευματικού πυρήνα αλήθειας ο οποίος αφορά όλη την ανθρωπότητα. Ήδη η ακατανόητη και αλληγορική γλώσσα των προφητών, μας κάνει να αισθανόμαστε ότι εδώ κάθε εξωτερικευόμενος λόγος κρύβει κάτι εσωτερικό. Είναι ένα γεγονός που επιβεβαιώνεται πλήρως με τις νέες αποκαλυπτικές γραφές του Σβέντενμποργκ και του Λόρμπερ.

Γι' αυτό το λόγο η μελέτη των ερμηνειών αυτών των δύο αποτελεί μια ανώτατη σχολή της διδασκαλίας των αντιστοιχιών και χωρίς αυτήν δεν μπορεί να υπάρξει βαθύτερη κατανόηση των προφητικών λόγων. Έτσι π.χ. όταν αναφέρεται η λέξη Ισραήλ (Ισ=από, ρα=βασιλεία, ηλ=θείο φως) δεν εννοείται μόνο ο ιστορικός λαός του Ισραήλ, αλλά ταυτόχρονα όλοι οι άνθρωποι που το πνευματικό τους ποιόν αντιστοιχεί στα παιδιά του φωτός» και ως εκ τούτου δικαίως ονομάζονται ο «εκλεκτός λαός του Θεού».

Εξ άλλου οι παλαιοί προφήτες έχουν συμβολίσει αντίθετες ιδιότητες με ονόματα τα οποία στον ιστορικό λαό του Ισραήλ, ήταν γνωστά σαν επικίνδυνοι εχθροί. Έτσι π.χ. με τους Ασσύριους (Ασσύρ) εννοούσαν την αρχομανία και τη βιαιότητα, με τη Βαβυλώνα την ειδωλολατρεία, με την Αίγυπτο (και το Φαραώ) την έννοια της εγκόσμιας σοφίας. Επομένως η ομηρεία του Ισραήλ στην Αίγυπτο σημαίνει τη φυλάκιση του ανθρώπου στον περιορισμένο γήινο και υλιστικό τρόπο ζωής κ.τ.λ.

Ένα παλαιό σχόλιο γύρω από τις παλαιές προφητείες.

Η επίγνωση ότι οι μεγάλοι προφήτες της Π. Διαθήκης δεν προφήτευαν γεγονότα μόνο για την εποχή τους, είναι ένα κλειδί για να κατανοηθούν σωστά τα λόγια τους που πολλές φορές φαίνονται σκοτεινά. Ασχοληθήκαμε ήδη πιο πάνω με το γεγονός ότι πολλές τέτοιες προφητείες χρησιμοποιώντας σαν σύμβολα όρους γνωστούς από την εποχή τους (όπως ονόματα εθνών και ηγετών) οδήγησαν λανθασμένα στο

συμπέρασμα ότι αφορούσαν αποκλειστικά τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Αυτή ήταν η αιτία που ιστορικοί και κριτικοί ερευνητές της Βίβλου θεώρησαν πολλές από αυτές τις προαγγελίες σαν ιστορικά επαληθευμένες.

Όταν όμως κάτι τέτοιο δεν ήταν δυνατόν -πράγμα που συμβαίνει αρκετά συχνά- κανείς αρκείτο στη διαπίστωση ότι έτσι κι αλλιώς ορισμένες προφητικές εκφράσεις είναι ακατανόητες, όπως είναι π.χ. στην περίπτωση της Αποκάλυψης του Ιωάννη.

Οι δύο μεγάλοι στυλοβάτες της νέας αποκάλυψης, ο Σβέντενμποργκ και ο Λόρμπερ, διδάσκουν πώς μπορεί κανείς να πλησιάσει αυτά τα κείμενα ώστε να φθάσει ως το πνευματικό νόημα των προφητειών και να ανακαλύψει την αντιστοιχία τους με τα ιστορικά γεγονότα. Έτσι σε παλαιούς και νέους προφήτες η «τελευταία εποχή» είναι κοινός τόπος. Εμφανίζεται ως η εποχή του διαχωρισμού της ανθρωπότητας, της συμπαρατάξης με το Φως ή με το σκοτάδι του πνεύματος της αντίδρασης. Το τελευταίο οδηγεί πράγματι στο τέλος του κόσμου, υπό την έννοια ότι θα καταλήξει στο τέλος του, στο τέλος αυτής της αντίθετης περιόδου της ανθρωπότητας. Ενδιάμεσα πρέπει να μεσολαβήσει και θα μεσολαβήσει μια εποχή κάθαρσης με όλα τα δυσμενή φαινόμενα που προηγούνται της νίκης του Πνεύματος.

Εδώ κλείνουμε το αφιέρωμα σ' εκείνους τους θεόπνευστους που από το στόμα τους μιλούσε η φωνή του εσωτερικού Λόγου, προβληματίζοντας, νουθετώντας, προειδοποιώντας και υποσχόμενη στους δίκαιους το μισθό τους. Το παλιό ρητό ότι «ουδείς προφήτης στον τόπο του» σίγουρα επαληθεύθηκε στους φωτισμένους του Ισραήλ, ωστόσο διαθέτει κι ένα εσώτερο νόημα. Έτσι ο «προφήτης» είναι η έμπνευση του ανθρώπου μέσω του πνεύματος, το οποίο είναι σε θέση να οραματίζεται πέρα από το χώρο και το χρόνο. Ο «τόπος» ή η «γη» είναι το σύμβολο για τη θνητή ανθρώπινη νόηση η οποία απορρίπτει συνήθως αλαζονικά όλα όσα ξεπερνούν τα στενά όρια του ορίζοντά της.

Ωστόσο το Πνεύμα πνέει όπου θέλει φέρνοντας και σήμερα στον αληθινό «λαό του Ισραήλ» το λόγο των προφητειών. Έτσι αντιλαμβανόμαστε το μέγεθος και την εγγύτητα του επικείμενου πνευματικού, κοσμικού και γήινου μετασχηματισμού, ο οποίος είναι εμπεδωμένος στη θεία τάξη. Ωστόσο δεν πρόκειται για τιμωρία, παρά για μια πράξη αγάπης από πλευράς της πρόνοιας.

Η καταστροφή είναι η αυτοτιμωρία όσων εσύλησαν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, που σύμφωνα με έναν αιώνιο νόμο είναι συνυφασμένη με την ταυτότητα του ανθρώπινου όντος και οι οποίοι θα πρέπει να πάρουν από την αρχή το μακρύ δρόμο της κάθαρσής τους. Όσοι αντίθετα μπορούν να λυτρωθούν ακόμα, θα αποτελέσουν το φυτώριο για τη «Νέα Γη», τη νέα διαθήκη ανάμεσα στο Θεό και την αφυπνισμένη συνειδητότητα του ανθρώπου.

Οι προφητείες της Καινής Διαθήκης

Στο Μεγάλο Ευαγγέλιο του Λόρμπερ αναφέρονται αναλυτικά όλες οι προφητείες του Ιησού Χριστού και ερμηνεύονται σε βάθος. Το ίδιο και τα βιβλικά Ευαγγέλια περιλαμβάνουν ορισμένες ταυτόσημες και περιληπτικές αναφορές του Ιησού σχετικά με την τελική Κρίση. Το σημαντικό είναι ότι τόσο οι παλαιές όσο και οι νέες μαρτυρίες του Πνεύματος αλληλοεπικυρώνονται μεταξύ τους. Αποτελούν αέναες αλήθειες οι οποίες κατά την εξέλιξη της παγκόσμιας ιστορίας αποκαλύφθηκαν σταδιακά όλο και περισσότερο και τώρα τείνουν προς την αποκορύφωσή τους. Στη συνέχεια θα ασχοληθούμε με το Ματθαίο, το Μάρκο και το Λουκά, τους τρεις λεγόμενους συνοπτικούς Ευαγγελιστές, δεδομένου ότι οι περιγραφές τους της επίγειας ζωής του Ιησού σχεδόν ταυτίζονται κατά λέξη. Κατ' ακολουθία παρουσιάζουν μια αξιοσημείωτη ταύτιση και ως προς τα προφητικά λόγια του Ιησού σε σχέση με τα απερχόμενα γεγονότα. Αναφερόμενος ο Ιησούς στο βιβλικό όραμα της «καταστροφής της Ιερουσαλήμ», που θα είναι το σημάδι για την τελική κρίση και την «επιστροφή του Υιού του ανθρώπου», εξηγεί ότι πρόκειται για ένα ιστορικό συμβάν της εποχής του, αλλά ταυτόχρονα συμβολίζει τη γενικευμένη εξάγνιση και ανανέωση στην τελευταία εποχή, οι οποίες θα δρομολογήσουν μια νέα αρχή στην ανθρώπινη εξέλιξη.

Ο πνευματικός άνθρωπος γνωρίζει ότι κάθε λόγος όπως και κάθε πράξη από τη ζωή του Ιησού Χριστού παριστάνει ένα σύμβολο ή το αρχέτυπο ενός αντίστοιχου μελλοντικού γεγονότος μέσα στην ανθρωπότητα. Έτσι υπό αυτή την έννοια, η ανάσταση του Χριστού την τρίτη μέρα από τη σταύρωσή του, εκτός από το ιστορικό νόημα έχει και ένα νόημα που αφορά την τελευταία εποχή. Στην τρίτη χιλιετία («διότι χίλια χρόνια είναι γι' αυτόν σαν μια ημέρα», Β' επιστολή Πέτρου 3,8), η

αληθινή, καθαρή χριστική διδασκαλία, η οποία μέχρι τώρα κείται θαμμένη κάτω από τα ανθρώπινα δημιουργήματα, θα αναστηθεί ξανά στη ζωή (η πνευματική «επιστροφή του Κυρίου»). Δεν είναι δύσκολο να αναγνωρίσει κανείς τι σημαίνουν πνευματικά οι «ρωμαίοι φύλακες» οι οποίοι εμποδίζουν την πρόσβαση στον τάφο του Χριστού για τους αναζητητές του... Με τον ίδιο τρόπο η προφητεία του Ιησού για την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, της «αγίας πόλης» και του ναού, (σύμβολο της εξωτερικής λατρείας), έχει μια ιστορική αλλά και μια εσχατολογική έννοια. Θα θυμίσουμε εδώ ξανά μια παράγραφο από το Μεγάλο Ευαγγέλιο του Λόρμπερ, η οποία αναφέρεται στα ίδια γεγονότα: Ο Ιησούς ερμηνεύοντας το β κεφάλαιο από τον Ησαΐα, καταλήγει:

...«Σας βεβαιώνω ότι έτσι θα γίνουν τα πράγματα, ήδη τώρα στο άμεσο μέλλον και τότε πια σε ολοκληρωτική μορφή, μετά από 1900 χρόνια περίπου. Σίγουρα τα λόγια Μου δεν σας χαροποιούν ιδιαίτερα. Όμως θα αποτελέσουν μεγάλη χαρά και ανακούφιση για τους μελλοντικούς λαούς όταν θα λάβουν αυτό το μήνυμά Μου μέσα στη μεγάλη τους δυστυχία, σε μια εποχή που ο ένας λαός θα προσπαθεί να εξολοθρέψει τον άλλον...».

Η μερική κρίση την οποία προφήτεψε ο Ιησούς για το «άμεσο μέλλον», δηλαδή λίγο μετά την εποχή της διδασκαλίας του, ενέσκηψε με βαριές συνέπειες. Επρόκειτο για την κατά- κτηση της Ιερουσαλήμ και την καταστροφή του ναού από τους Ρωμαίους το 68 μ.Χ., γεγονός που αποτέλεσε την αρχή του τέλους για την ελευθερία του ιουδαϊκού λαού. Χίλια εννιακόσια χρόνια περίπου μετά από αυτή τη μερική κρίση, σύμφωνα με τον Ιησού θα συμβεί η μεγάλη κρίση όλης της ανθρωπότητας.

Επιστρέφοντας τώρα στους τρεις συνοπτικούς, θα αναφέρουμε περιληπτικά τα πιο ουσιώδη από το ευαγγέλιο του Ματθαίου κεφ. 24, του Μάρκου κεφ. 13 και του Λουκά κεφ. 21, μια και περιγράφουν με όμοια σχεδόν λόγια την ίδια σκηνή. Πρόκειται για την επονομαζόμενη «μικρή Αποκάλυψη» σε αντιδιαστολή με τη «μεγάλη Αποκάλυψη» του Ιωάννη, η οποία θεωρείται εμπνευσμένη απευθείας από τον Χριστό. Η «καταστροφή της Ιερουσαλήμ» πνευματικά δεν σημαίνει άλλο από την προσεχή εξαφάνιση όλων των μη γνήσιων διδασκαλιών και του καταναγκασμού των δογμάτων. Ο δε «ναός» συμβολίζει το εξωτερικό εκκλησιαστικό οικοδόμημα όπως υπάρχει σήμερα, με την ιεραρχική του οργάνωση, τις πληρωμένες λειτουργίες, την τυπολατρεία.

Ο ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΝΕΩΤΕΡΗ ΕΠΟΧΗ<

(Διάβασε περισσότερα στο βιβλίο...)

Ο Ιωακείμ ντε Φιόρε και η διδασκαλία του για τις τρεις εποχές

«Και σ' αυτούς τους αδελφούς προστέθηκε άλλος ένας, προικισμένος με προφητικό πνεύμα: ο ηγούμενος Ιωακείμ, φεγγοβολώντας στο πλάι μου»

(Δάντης, Θεία Κωμωδία)

Ανάμεσα στους μεγάλους πρόδρομους του Σβέντενμποργκ και του Λόρμπερ - υπό την έννοια ότι συνέλαβε το θεϊκό σχέδιο της λύτρωσης, πέρα από τη στενή θεολογία - θεωρείται ο Ιταλός ηγούμενος Ιωακείμ ντε Φιόρε. Ο Φιόρε όχι μόνο χάραξε την πνευματική σκέψη της εποχής του, αλλά το έργο του επέδρασε σημαντικά στη δύση και στους επόμενους αιώνες. Γεννημένος το 1150, το 1183 έλαβε στο μοναστήρι Καζαμαρία τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος, όπως μαρτυρούν παλαιό κείμενα που έχουν διασωθεί. Το πρώτο δείγμα της θεόπνευστης σοφίας του ήταν η μυστικιστική ερμηνεία των προφητών της Π. Διαθήκης. Στη συνέχεια ίδρυσε ένα μοναστήρι, το Φιόρε, από το όνομα του οποίου επονομάστηκε ο ίδιος επίσης αργότερα.

Αναλογικά με την εκκλησιαστική διδασκαλία της τριαδικότητας του θείου Όντος, τα έργα του Ιωακείμ διδάσκουν έναν τριμερισμό της πνευματικής-θρησκευτικής εξέλιξης της ανθρωπότητας. Πρόκειται για τρεις διαδοχικές εποχές, την εποχή του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Η καθεμιά από αυτές φέρνει στην ανθρωπότητα ένα ανώτερο επίπεδο θρησκευτικής ολοκλήρωσης, ένα νέο και στενότερο σύνδεσμο του Θεού με τα παιδιά του. Για εκείνη την εποχή αυστηρότατου εκκλησιαστικού δογματισμού, αποτελούσε ανήκουστο τόλμημα να διδάσκει κανείς ενάντια στις θέσεις του Αυγουστίνου. Και μάλιστα ότι η τότε εκκλησία δεν συνιστούσε τη βασιλεία του Θεού, ότι ο κόσμος ανελίσσεται σταδιακά προς την αληθινή εποχή του Αγίου Πνεύματος και τότε πλέον θα πραγματοποιηθεί στη γη το αιώνιο Ευαγγέλιο της Ιωαννικής Αποκάλυψης, ενώ το τυπικό μέρος της λατρείας, η οργάνωση του κλήρου και της εκκλησιαστικής ιεραρχίας θα καταργηθούν. Διότι «όταν θα 'ρθει το τέλειο που περιμένουμε, τότε το μερικό θα πάψει να υπάρχει». (Προς Κορινθίους Α 13, 10)

Δεν ήταν απορίας άξιο επομένως ότι ο Φιόρε και η διδασκαλία του καταπολεμήθηκαν σαν αιρετικοί, ακόμη και μετά το θάνατό του το 1202. Ωστόσο οι ιδέες του αποτέλεσαν το έναυσμα για ένα πνευματικό κίνημα πολλών αιώνων, επηρεάζοντας μεταξύ άλλων και τους χιλιαστές. Το κίνημα αυτό δεν έχει σβήσει τελείως ακόμη και σήμερα, στην εποχή της κατ' όνομα μόνο χριστιανοσύνης.

Η παγκόσμια ιστορία μαρτυρεί ότι η χιλιαστική προσδοκία δεν εξαλείφθηκε ποτέ, αλλά εισέρεε επανειλημμένα από τις πνευματικές σφαίρες στην ανθρώπινη σκέψη. Οι κοινωνικές ανακατατάξεις, όλοι οι αγώνες για την ανανέωση της θρησκείας, η βίαιη αποτίναξη παρωχημένων μορφών πολιτισμού, δεν είναι παρά η ακατάπαυστη πρόοδος του θεϊκού δημιουργικού σχεδίου, το οποίο θέλει να οδηγήσει την ανθρωπότητα από τα βάθη της ύλης πίσω στα ύψη του πνεύματος. Ο μόνος τρόπος για να

πραγματοποιηθεί το επίγειο μέρος της αποκαλυπτικής επαγγελίας, δηλαδή η αρμονική συμβίωση όλων των λαών και ανθρώπων, είναι να υιοθετήσει όλη η ανθρωπότητα το αιώνιο ευαγγέλιο, τη θεία τάξη της αγάπης και της σοφίας.

Νοστράδαμος, ένας οραματιστής της παγκόσμιας ιστορίας

«Και δεν σου αρκεί αυτό το γεμάτο μυστήρια βιβλίο από το χέρι του Νοστράδαμου;»

(Γκαίτε «Φάουστ»)

Μια από τις πιο ενδιαφέρουσες φυσιογνωμίες του 16ου αιώνα, που γενικά είχε πολλές μεγάλες μορφές να επιδείξει, ήταν ο Νοστράδαμος, ο οποίος σηματοδοτεί μια καμπή στην πνευματική ιστορία της Δύσης.

Ο Μισέλ ντε Νοτρ Νταμ, γνωστός ως Νοστράδαμος, έζησε στη νότια Γαλλία από το 1503 ως το 1566 σαν ένας διαπρεπής γιατρός και ταυτόχρονα σημαντικός αστρολόγος. Τα εξωτερικά γεγονότα της ζωής του δεν προδίδουν τίποτα από το μυστήριο που χαρακτήριζε την εσωτερική του κλίση. Γιατί ήδη ενόσω ζούσε, η φήμη του για τις αποδεδειγμένες μαντικές του ικανότητες ξεπερνούσε κατά πολύ εκείνη του θεραπευτή. Αυτή η παράξενη μορφή πέρασε στην ιστορία χάρη στα 1.200 προφητικά τετράστιχα, τα οποία ομαδοποιημένα ανά εκατό, οι λεγόμενοι « αιώνες», σχεδιογραφούν σε αλληγορική γλώσσα έναν μεγάλο αριθμό από ιστορικά συμβάντα της μετέπειτα από τη δική του εποχής.

Στις προφητείες που εξετάσαμε μέχρι στιγμής χρησιμοποιήσαμε τη μέθοδο της πνευματικής αντιστοιχίας σαν κλειδί για να αποκωδικοποιήσουμε το συμβολισμό τους. Η μοναδικότητα του Νοστράδαμου έγκειται στο χάρισμά του που είχε να ακούει και να βλέπει πραγματικά μελλοντικά γεγονότα. Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, μπορούσε να προσδιορίσει το χρόνο και τον τόπο των διαφόρων σημαντικών ή δευτερευόντων γεγονότων χάρη στην «κρίνουσα» ή «γνωστική» αστρολογία, μια τέχνη η οποία σήμερα έχει χαθεί. Ο Νοστράδαμος γνώριζε καλά την κάμπαλα. Ως εκ τούτου γνώριζε επίσης τις δυνάμεις των πλανητών, οι οποίες διαμορφώνουν τις μεγάλες ιστορικές εποχές, ή των «τόπων δύναμης», δηλ. τους συσχετισμούς των δυνάμεων. Για τον ίδιο λόγο του ήταν γνωστή η αντιστοιχία ανάμεσα σε συγκεκριμένους τόπους, εθνότητες, χώρες και στα κοσμικά ενεργειακά πεδία. Ο πατέρας του ήταν βαπτισμένος ιουδαίος από τη φυλή Ισασχάρ, την οποία κατά τη σημιτική παράδοση διέκρινε μια ιδιαίτερη κλίση προς την προφητεία. Ο ίδιος ο Νοστράδαμος έλεγε για τον εαυτό του ότι από τους προγόνους του κληρονόμησε εν είδει «λυμφατικού ερεθίσματος» μια αστρική οπτικοακουστική ικανότητα διείσδυσης στη σφαίρα του υπερκόσμου, την οποία ικανότητα ολοκλήρωσε η θεία έμπνευση. Γι' αυτό το λόγο μιλούσε επανειλημμένα για έναν άγγελο χάρη στη θεία πνοή του οποίου μόνο γινόταν δυνατή η προαγγελία της αλήθειας. Ο ίδιος θεωρούσε τον εαυτό

του απλά οραματιστή, δεδομένου ότι γνώριζε τη διαφορά ανάμεσα στο περιορισμένο χάρισμά του και την ιερή δύναμη ενός βιβλικού προφήτη.

Εδώ και αιώνες σοβαροί ερευνητές επιχείρησαν να ερμηνεύσουν το έργο του. Σήμερα υπάρχουν εξειδικευμένοι μελετητές του έργου του, οι οποίοι με βάση ειδικές αστρονομικές, ιστορικές και πολιτικές γνώσεις, έχουν καταφέρει ν' αποδείξουν την αλήθεια των προβλέψεών του. Εκτός όμως από τα τετράστιχα που επαληθεύτηκαν, υπάρχουν ακόμη πολυάριθμα, τα οποία επιδέχονται πολλαπλή ερμηνεία, ή τα γεγονότα στα οποία αναφέρονται δεν έχουν κάνει ακόμα την εμφάνισή τους στο προσκήνιο της ιστορίας. Το ιδιαίτερο γνώρισμα αυτών των προφητειών είναι ότι είναι αδύνατον να τις καταλάβει κανείς πριν υλοποιηθούν, ακριβώς επειδή δεν αποτελούν πνευματικές αντιστοιχίες, παρά πρόρρηση μελλοντικών γεγονότων ιστορικής φύσης. Όταν υλοποιηθούν όμως, είναι εμφανής η ταύτιση γεγονότων και εικόνων.

Κατ' αρχήν ο Νοστράδαμος κατέγραψε τις προφητείες του απροκάλυπτες και σε πεζό λόγο, με πλήρη αναφορά ονομάτων και χρονολογιών, τις οποίες γνώριζε καλά, κατά την ομολογία του. Όταν ωστόσο αποφάσισε να τις δημοσιεύσει, έκαψε τα χειρόγραφα του και τις ξαναέγραψε υπό μορφή στίχων και συμβολικών εικόνων, οι οποίες κάλυπταν τα γεγονότα μέχρι τη στιγμή της εκπλήρωσής τους. Σε ελάχιστα μόνο τετράστιχα αναφέρει ανοιχτά ονόματα και ημερομηνίες. Αυτές οι περιπτώσεις έχουν όντως επαληθευτεί με μεγάλη ακρίβεια, γεγονός που οδηγεί στο συμπέρασμα ότι θα πρέπει να είναι ορθοί και οι πιο σκοτεινοί στίχοι. Επιπλέον ο Νοστράδαμος άλλαξε εντελώς την ακολουθία των τετράστιχων, έτσι ώστε είναι αδύνατον πια να φανεί η χρονολογική σειρά των γεγονότων. Κάνοντάς το αυτό όμως χρησιμοποίησε έντεχνα ένα απόκρυφο κλειδί, το οποίο θα αποκωδικοποιηθεί 500 χρόνια αργότερα σύμφωνα με το τετράστιχο 111/94: «Διότι τότε πια, σ' εκείνα τα χρόνια θα επικρατήσει μεγάλη διαύγεια και κατανόηση...».

Υπάρχουν πολλοί λόγοι για τους οποίους πιθανόν ο Νοστράδαμος θέλησε να συγκαλύψει τις προβλέψεις του. Ίσως να μην ήθελε να επηρεάσει την περίφημη ελευθερία της θέλησης, παρ' όλο που γνώριζε πως θα αποφάσιζε εν τέλει η ελεύθερη ανθρωπότητα. Ή ίσως δεν ήθελε να πέσει στα χέρια των ιεροεξεταστών οι οποίοι ήταν πάντα έτοιμοι να στείλουν τέτοιους «μάγους και οραματιστές» σαν σατανιστές στην πυρά.

Ο Νοστράδαμος προέβλεψε όλους τους μεγάλους ευρωπαϊκούς πολέμους καθώς και τους δύο παγκόσμιους, όπως εξάλλου και την εξέλιξη του παπισμού. Ο Ναπολέων, ο Μουσολίνι, ο Χίτλερ και ο Στάλιν, όπως και όλες οι σημαντικές ιστορικές μορφές, παρελαύνουν στα οράματά του, πολλές φορές μάλιστα με τα ονόματά τους, τα πραγματικά ή τα κρυπτογραφικά. Ή άλλες φορές με ένα παρωνύμιο, το οποίο

χαρακτηρίζει εύστοχα την προσωπικότητα του περί ου ο λόγος. Επίσης μπορεί κανείς συχνά από την περιγραφή δευτερευουσών ταυτόχρονων καταστάσεων, να βρει τη λύση ορισμένων τετράστιχων.

Πολλές φορές ο Νοστράδαμος αναφέρει ονόματα ή όρους οι οποίοι ήταν τελείως άγνωστοι στην εποχή του, όπως «δελφίνος» για το διάδοχο του γαλλικού θρόνου (IX/7), βιο μηχανική τάξη» για το εργατικό κίνημα (VII/50), «Μονγκολφιέρ» για το πρώτο αερόστατο (V/57) και πολλά άλλα.

Άλλες προφητείες αναφέρουν επωνυμίες ή επίθετα με τα οποία αποκαλύπτεται η ταυτότητα του ιστορικού προσώπου. Έτσι ο Μουσολίνι είναι ο «Ντούτσε» (VIII/66), ο Στάλιν ο «ηγέτης από την Αρμενία» (V/94), ο Χίτλερ είναι ο «μέλας» (VI/65)) ή ο «αρχηγός των αρείων» (1/51) κ.ο.κ.

Εξάλλου προείδε τα υποβρύχια, (111/13 «ο στόλος του βυθού», II/5 «όπλα κλεισμένα σε ψάρια»), τα αμφίβια οχήματα (I/29 «το παράξενο ψάρι της στεριάς και του νερού»), το ραδιόφωνο (III/7 «φωνές στον ουράνιο αιθέρα»), την πολεμική αεροπορία («μάχη εκ του συστάδην των πτηνών στον αέρα»), τα βομβαρδιστικά αεροπλάνα, («η φωνή του ασυνήθιστου πουλιού»), τις εμπρηστικές βόμβες («πισσωμένοι δαυλοί από τον αέρα»), αλλά και τα πιο σύγχρονα, ολέθρια ατομικά όπλα:

«Αυτό που πάντα ζει, μολονότι είναι άψυχο,

θα κάνει κακό...». (I/22)

ή

«Πέρα από τη θάλασσα η σφαίρα (το ατομικό μανιτάρι)

θα εξολοθρεύσει τα πάντα...». (X/87) (βλ. Χιροσίμα)

Ο Νοστράδαμος δεν κατείχε μόνο την πνευματική αστρολογία, αλλά ήταν και ένας λαμπρός αστρονόμος. Γι' αυτό το λόγο μπόρεσε αιώνες πρωτύτερα να υπολογίσει διάφορες μεγάλες συναστρίες, προβλέποντας επίσης την επίδρασή τους. Ένα τέτοιο επίτευγμα ήταν η προαναγγελία της ανακάλυψης του Ποσειδώνα το 1846 (την οποία εξάλλου είχε προφητέψει ο Λόρμπερ μέσω του εσωτερικού Λόγου ήδη το 1842).

Έτσι φθάσαμε σε ένα ερώτημα που απασχολεί πάρα πολλούς μελετητές σήμερα. Τι προβλέπει λοιπόν ο Νοστράδαμος για το τέλος του 20ού αιώνα και μετά; Πολυάριθμα είναι τα τετράστιχό του που αναφέρονται σε αυτό το μέλλον, δεδομένου ότι δεν έχουν επαληθευθεί έως τώρα από την ιστορία.

Όποιος παρατηρεί τη σημερινή παγκόσμια κατάσταση από πνευματική σκοπιά, θα βρει αρκετά σημεία αναφοράς για τις μελλοντικές εξελίξεις στα τετράστιχα που παραμένουν ανοιχτά.

(Για περισσότερα βλ. στο βιβλίο!)

**Γιάκομπ Μπαίμε, ο προάγγελος του
Βασιλείου των Κρίνων**

«Έτσι μιλάει το πνεύμα με ανοιχτό το στόμα και δείχνει ποιο είναι το τέλος.»

(Μπαίμε)

Η μορφή του Μπαίμε είναι χαρακτηριστική απόδειξη του γεγονότος ότι «το πνεύμα πνέει όποτε και όπου θέλει», όπως λέγεται στη Βίβλο. Ο Γιάκομπ Μπαίμε ήταν ένας απλός τσαγκάρης, ο οποίος έζησε από το 1575 ως το 1624 στο Γκέρλιτς της Σιλεσίας, χωρίς να απομακρυνθεί σχεδόν ποτέ από τα όρια της γενέτειράς του. Παρ' όλα αυτά μέσα του έφεγγε ένα φως που λίγοι από τους συγχρόνους του είχαν να επιδείξουν. Αυτό που απασχόλησε κυρίως το πνεύμα του ήταν η λύση του ερωτήματος γύρω από την προέλευση του καλού και του κακού.

Όπως ήταν φυσικό, η προσωπική, μυστικιστική του κοσμοθεωρία τον έφερε κατ' ανάγκη σε αντίθεση με το δογματισμό της εκκλησιαστικής πίστης του αιώνα του και αυτό το στίγμα τον ακολούθησε και μετά το θάνατό του. Ακόμη και η προφητεία του για την προσεχή κατάρρευση της Βαβέλ και την έναρξη του Βασιλείου των Κρίνων

(η χαρακτηριστική για τον Μπαίμε έκφραση αναφορικά με τη χιλιόχρονη βασιλεία της Αποκάλυψης) παρέμεινε ακατανόητη για την εκκλησία, όπως συνήθως συμβαίνει με κάθε θρησκευτική προφητεία. Λόγω της επιμονής με την οποία προειδοποιούσε τους συγχρόνους του για την επικείμενη κρίση, ονομάστηκε χλευαστικά «προφήτης της συμφοράς». Λίγοι ήταν εκείνοι που αναγνώρισαν το μέγεθος του οράματος του, παρ' όλα αυτά ο σπόρος του έφερε τους καρπούς του και στο μέλλον.

Αν και η προφητεία δεν αποτελεί το κυρίως έργο του Μπαίμε, ωστόσο όπως καταμαρτυρούν κατά κύριο λόγο οι «θεοσοφικές επιστολές» του, η σκέψη του ήταν εντελώς διαποτισμένη από την εγγύτητα του Βασιλείου των Κρίνων, κατ' ακολουθία και της καθαρτήριας παγκόσμιας κρίσης, την οποία χαρακτήριζε σαν την «πτώση της Βαβέλ». Αισθανόταν ότι ζούσε στα τέλη των καιρών, στο «τέλος της έκτης σφραγίδας, την οποία θα ακολουθήσει σύντομα το άνοιγμα της έβδομης».

Ωστόσο ο Μπαίμε απέφυγε να χαρακτηρίσει με απόλυτη βεβαιότητα την εποχή του σαν την «έσχατη εποχή», διότι ήξερε να διαχωρίζει το θεϊκό όραμα από την ανθρώπινη αντίληψη:

«...Χωρίς να ξέρουμε με βεβαιότητα πόσο κοντά είναι η κατάρρευση της Βαβέλ, μας φαίνεται εντούτοις, ότι αυτή η εποχή πλησιάζει σύντομα. Όπως ένας ξένος που μόλις έφθασε στη χώρα δεν μπορεί να τα μάθει όλα σε μια μέρα, έτσι συμβαίνει και με μας. Διότι ο Κύριος δεν του φανερώνει την ημέρα και την ώρα, αλλά μέσω του πνεύματός του υποδεικνύει τα θαύματα σε όσους είναι δυνατοί. Για το Θεό χίλια χρόνια είναι σαν μία ημέρα, για το πνεύμα όλα είναι κοντινά. Γι' αυτό ο επίγειος άνθρωπος νομίζει ότι η ώρα πλησιάζει, αλλά τα πάντα εξαρτώνται από την απόφαση του Θεού...».

Με τα προηγούμενα ο Μπαίμε αποδεικνύει τη γνησιότητα των οραμάτων του. Γιατί η αληθινή πνευματική ενόραση είναι μια θέαση εκ του εγγύς και για τον οραματιστή είναι μια άμεση εμπειρία. Γι' αυτό υπήρξε άλλωστε η προσδοκία της άμεσης εκπλήρωσης της Αποκάλυψης από τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους ως τώρα. Τα πνευματικά και τα επίγεια σημεία των καιρών αποτελούν το μοναδικό κριτήριο του κατά πόσον η προφητεία επαληθεύεται ήδη από τα γεγονότα.

Η ταραγμένη εποχή του ήταν ήδη το σημάδι για τον Μπαίμε ότι η Βαβέλ διευρύνει την εξουσία της. Γι' αυτό δεν συσχέτισε μονόπλευρα την ερμηνεία αυτού του συμβόλου με τη διαφθορά της εκκλησίας και μόνο.

Σαν «Βαβέλ» αντιλαμβανόταν την απομάκρυνση του κάθε ατόμου από το θείο, το οποίο εκδηλώνεται μέσα από τη συνείδηση του ανθρώπου. Για τον Μπαίμε η Βαβέλ συμβολίζει τον εγωισμό, από τον οποίο πηγάζει η τάση της επιβολής επάνω στους άλλους και η απληστία:

...«Εσύ Βαβέλ αναζητείς μόνον τον ψεύτικο εξωτερικό θεό, στο ασήμι, στο χρυσάφι και στο να γεμίζει το στομάχι σου. Εσείς παιδιά της Βαβέλ το μόνο που έχετε από τον Χριστό είναι μια άδεια πνοή και μια κενή φλυαρία ή ένας χλευασμός, γιατί ο ένας αδελφός καταφρονεί τον άλλον αδελφό επειδή ο καθένας νομίζει ότι μόνον εκείνος γνωρίζει στ' αλήθεια τον Χριστό. Όλοι οι προφήτες όμως είχαν προβλέψει ότι θα γινόταν αυτό το πράγμα στην έσχατη εποχή. Και είναι η αιτία που με τον ήχο της τελευταίας σάλπιγγας, το μυστηριώδες σχέδιο της βασιλείας του Θεού θα τελειωθεί και η εικόνα του θα εκδιπλωθεί και θα αποκαλυφθεί. Αυτή όμως θα είναι η πτώση του άθεου ανθρώπου. Το τέκνο της διαφθοράς θα γίνει φανερό σε όλους τους λαούς και τις γλώσσες, γιατί τότε ο καθένας θα το καταδικάσει, όπως διαπομπεύεται μια πόρνη..».

Ο Μπαίμε είχε συλλάβει ότι το κακό θα πρέπει να χάσει και το τελευταίο προσώπιο του για να ανοίξουν τα μάτια των ανθρώπων. Γιατί οι «αξιωματούχοι του σατανά» θέλουν να καταδυναστεύουν αντί να υπηρετούν, να καταπιέζουν αντί ν' αγαπούν, λέει ο Μπαίμε:

...«Όλοι όσοι έχουν κάποιο αξίωμα, έχουν πάρει εντολή να διαχειρίζονται την εξουσία τους σύμφωνα με την έννοια του Θεού. Να μη σκέφτονται πως θ' αυξήσουν το γόητρο και τις τιμές τους, πως θα γεμίσουν την κοιλιά τους με φαί και με ποτό, πως θα παζαρέψουν άδικα τον ιδρώτα του φτωχού και πως θα καταναγκάσουν και θα καταπιέσουν τους εξαθλιωμένους. Όλοι αυτοί είναι οι κακοί αξιωματούχοι και δολοφόνοι, τους οποίους ο Κύριος αποφάσισε να εξολοθρεύσει και να πυρπολήσει την πόλη τους με το πυρ της οργής του Θεού. Ο κόσμος τώρα είναι γεμάτος με τέτοιους αξιωματούχους. Ο Κύριος έχει στείλει εδώ και καιρό πολλούς απεσταλμένους του, αλλά τους χλεύασαν και τους περιφρόνησαν. Γι' αυτό θα έρθει ο ίδιος ο Κύριος τον καιρό της Αποκάλυψης, η οποία πλησιάζει, που το βασίλειο του Χριστού θα εγκαθιδρυθεί για όλους τους λαούς της γης. Αυτό θα αναγνωρίσουν και θα ακολουθήσουν οι λαοί όταν η Βαβέλ που εξαγριώνει τον κόσμο με τις εριστικές, μπερδεμένες γλώσσες της, λάβει ένα τέλος».

Βέβαια, ο Μπαίμε, όπως ο κάθε πνευματικά αφυπνισμένος, διέκρινε ότι μια ρίζα του κακού βρίσκεται στο γεγονός ότι η θρησκεία κατέληξε σε έναν εγκόσμιο θεσμό εκκλησιαστικού κράτους και κρατικής εκκλησίας.

Έτσι όμως έχασε την αληθινή, ουσιαστική εξουσία, να ανοίγει δηλαδή τις καρδιές των ανθρώπων για το θείο. Γι' αυτό γράφει ο Μπαίμε:

...«Κοιτάξτε καλά τι σας λένε οι αποκαλύψεις του Ιωάννη και του Δανιήλ: η μέρα πλησιάζει, η ανταμοιβή ακολουθεί κατά πόδας. Έχετε τώρα δασκάλους οι οποίοι ισοπεδώνουν το πνεύμα της πρώτης εκκλησίας. Αν τους εξετάσετε, θα δείτε ότι είναι

λύκοι. Τώρα δολοφόνησαν και τον Υιό του, δηλαδή τη σωστή αλήθεια του θείου Λόγου και τη μετέτρεψαν σε ανούσιες πράξεις που τις σοφίστηκαν μόνοι τους.

Γι' αυτό θα αποδώσουν λόγο για το πως διαχειρίζονται τα αξιώματά τους. Αχ, Βαβέλ, θέλεις να διδάσκεις με το γράμμα από το Λόγο του Θεού, αλλά δεν είναι ζωντανός ούτε μέσα σ' εσένα την ίδια! Όμως τα πρόβατα δεν ακούν τη φωνή σου, γιατί δεν έρχεται από τα βάθη της καρδιάς σου. Γι' αυτό οι πεινασμένοι λιμοκτονούν επειδή τους λείπει η ουράνια τροφή, αλλά γι' αυτό υποφέρεις κι εσύ από πείνα η οποία εμφανίζεται σαν ακόρεστη απληστία και με έπαρση. Αλλά ο Θεός αφήνει να γίνονται έτσι τα πράγματα, ώστε το ένα κακό να καταπολεμάει το άλλο κακό. Όταν όμως ολοκληρωθεί το θαύμα της οργής, θα παραδοθούν όλα μαζί στην άβυσσο...».

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΦΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΗ ΑΛΛΑΓΗ ΕΠΟΧΩΝ

«Αφήστε τους να έρθουν να προαναγγείλουν τα μέλλοντα κι εμείς θα τους προσέξουμε με όλη μας την καρδιά.»

(Ησαΐας 41,22)

«Προφήτες θα υπάρχουν πάντοτε, μέχρι το τέλος του κόσμου». Αυτά τα λόγια του Ιησού Χριστού στον Λόρμπερ θα είναι ο οδηγός μας για το τελευταίο τμήμα αυτού του βιβλίου. Τα λόγια αυτά έρχονται βέβαια σε αντίθεση με ορισμένες χριστιανικές εκκλησίες, οι οποίες πρεσβεύουν ότι η θρησκευτική προφητεία έληξε με την Καινή Διαθήκη. Ή ότι στην καλύτερη περίπτωση αποτελούν «αποκαλύψεις προσωπικού περιεχομένου», οι οποίες αφορούν αποκλειστικά τον παραλήπτη τους και δεν έχουν κανένα νόημα για την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Αλλά ακόμη και αυτές οι «προσωπικές» αποκαλύψεις ή οράματα απορρίπτονται κατευθείαν από τις εκκλησίες εάν το περιεχόμενό τους δεν συμφωνεί απόλυτα με την επίσημη θεολογία.

Ο καθένας μπορεί να κρίνει ελεύθερα κατά πόσον το μεγάλο αποκαλυπτικό έργο του Σβέντενμποργκ ή του Λόρμπερ, π.χ. – τόσο σαν έκταση όσο και σαν περιεχόμενο – είχαν σαν αποκλειστικό σκοπό την ατομική διαφώτιση των συντακτών τους. Περισσότερο λογική φαίνεται η υπόθεση ότι κι εδώ πρόκειται για έναν βασικό νόμο,

που ίσχυε και θα ισχύει πάντα: το νόμο δηλ. της προοδευτικής ωρίμανσης της ανθρωπότητας. Καθώς αυξάνει δηλαδή η ωριμότητά της, της αποκαλύπτονται νέες αλήθειες που συμπληρώνουν τις ήδη υπάρχουσες. Ωστόσο είναι προφανές ότι παλιές και νέες αποκαλύψεις δεν θα πρέπει να αντιφάσκουν μεταξύ τους. Αυτό που αλλάζει είναι μόνο η μορφή έκφρασης και όχι το εσωτερικό νόημα.

Απ' τις αρχές του αιώνα μας έχει διαπιστωθεί μια αυξημένη δεκτικότητα απέναντι στα μηνύματα από τις πνευματικές σφαίρες. Με την πάροδο του χρόνου μάλιστα εμφανίζονται όλο πιο πολλές φωνές οι οποίες έχουν να πουν πολύ ουσιαστικά πράγματα ως προς την προσεχή δραματική καμπή στην ανθρώπινη ιστορία.

Δεδομένου ότι η ζωή της ψυχής εξελίσσεται σε διάφορα επίπεδα, όπου ανάλογη είναι η σχέση της με τον πνευματικό κόσμο, γι' αυτό στην εποχή μας, που δεν είμαστε εξοικειωμένοι πια με έναν τέτοιο προβληματισμό, είναι δύσκολο να διαμορφώσει κανείς μια σωστή άποψη. Για τη μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων η γνώση των πνευματικών θρησκευτικών πραγμάτων περιορίζεται στο μάθημα των θρησκευτικών από το σχολείο. Και οι πιο πολλοί συνήθως αρκούνται σε όλη τους τη ζωή από συνήθεια σε παλιά δόγματα, χωρίς να συνειδητοποιούν καν τις ενυπάρχουσες αντιφάσεις με αυτή καθαυτή τη διδασκαλία του Ευαγγελίου. Από την άλλη είμαστε ακόμη κάτω από την επήρεια των θριάμβων της επιστήμης, η οποία ναι μεν επιδεικνύει συνεχώς νέες επιτυχίες, αλλά η ως τώρα υλιστική κοσμοαντίληψή της παραγκωνίζει παρά προωθεί την πνευματική αναζήτηση.

Ωστόσο τα ερωτήματα για το νόημα της ανθρώπινης ζωής, για το Θεό και τη Δημιουργία, φαίνεται να μην μπορούν να απαντηθούν από την εκκλησία ή την επιστήμη. Σαν συνέπεια αμέτρητοι άνθρωποι βρίσκουν καταφύγιο σε διάφορες θρησκευτικές αιρέσεις ή ακόμη και στις ανεξέλεγκτες περιοχές του αποκρυφισμού, ο οποίος με την υπερφυσική πλευρά του ασκεί ιδιαίτερη έλξη σε μεγάλα πλήθη. Πολλοί επίσης αναζητούν λύσεις στα προβλήματα της ζωής τους σε αυτόν τον κόσμο μέσω του πνευματισμού και της βοήθειας από άλλες σφαίρες, χωρίς να ξέρουν να διακρίνουν την αλήθεια από την πλάνη.

Έτσι εκατοντάδες θρησκευτικά φιλοσοφικά και επιστημονικά κινήματα επιχειρούν να δώσουν απάντηση στα υπαρξιακά ερωτήματα σήμερα, πράγμα που ο Ιησούς προέβλεψε με τα λόγια: «Θα φωνάζουν εδώ είναι ο Χριστός ή εκεί είναι ο Χριστός. Όμως μην τους πιστεύετε...».

Πόσο απαραίτητος είναι επομένως, εμπρός στη γενική ένδεια ένας νέος πνευματικός παλμός, ο οποίος θα ανυψώσει την ανθρωπότητα σε μια υψηλότερη βαθμίδα δεδομένου ότι οι παλαιές καταρρέουν. Είναι απαρέγκλιτη πια ανάγκη οι σκέψεις, τα αισθήματα και η θέληση της ανθρωπότητας να στηριχθούν πάνω στο θεμέλιο της αλήθειας.

Στις απαντήσεις που δίνει το Πνεύμα στα ενδόμυχα ερωτήματα των καιρών μας χρησιμοποιεί πάντα εκείνα τα εκφραστικά μέσα που ανταποκρίνονται στην εκάστοτε βαθμίδα εξέλιξης της ανθρωπότητας.

Εάν το συνειδητό τους δεν περιορίζεται από την υπερλειτουργία του εγκέφαλου, τότε πολλοί άνθρωποι έχουν τη δυνατότητα μέσα από τα όνειρά τους να δουν εικόνες από τον κόσμο του υποσυνείδητου. Η εσωτερική γλώσσα δεν εκφράζεται με λέξεις, αλλά με εικόνες. Ως εκ τούτου τέτοια αποκαλυπτικά όνειρα δείχνουν συχνά με συμβολικές εικόνες τις εντάσεις που υποβόσκουν στο συλλογικό υποσυνείδητο των ανθρώπων ή το πως αυτές οι εντάσεις απειλούν να εκτονωθούν βίαια ή καταστροφικά.

Επιπλέον, υπάρχουν άνθρωποι-διάμεσα, οι οποίοι μπορούν να προσλάβουν άμεσα ψυχικές ακτινοβολίες που εκπέμπουν διάφορα «πνεύματα». Αυτό οφείλεται στη χαμηλή πυκνότητα του αιθερικού σώματός τους. Αυτά τα πνεύματα είναι πολύ απλά, όντα τα οποία έχουν αποχωρίσει από το υλικό τους σώμα και συνεχίζουν συνειδητά την εξέλιξή τους στο επέκεινα (Το ότι ένα μεγάλο μέρος των ανθρώπων έχει ξεχάσει ότι και οι ίδιοι είναι πνεύματα και ότι μετά το θάνατο του σώματος η ζωή τους συνεχίζεται, πρόκειται για μια από τις πιο τραγικές συνέπειες του υλισμού. Γιατί ο υλισμός μόνο μέσα στην ύλη αναγνωρίζει ζωή, στο τέλος της οποίας περιμένει ο αιώνιος θάνατος. Εξάλλου και οι εκκλησίες ανάγοντας «την ανάσταση των νεκρών» στην ημέρα της Κρίσης, μετέτρεψαν μια συμβολική εικόνα της Αποκάλυψης σε ένα στατικό δόγμα γύρω από την ψυχή που δεν ικανοποίησε ποτέ τη λογική αλλά ούτε και το συναίσθημα των πιστών τους). Χωρίς αμφιβολία οι κάτοικοι των ψυχικών κόσμων (του αστρικού πεδίου) συναισθάνονται πεντακάθαρα το χάος που επικρατεί στις ψυχές των ενσαρκωμένων αδελφών τους και η ματιά τους, ανεπηρέαστη από τους περιορισμούς της ύλης, μπορεί να διακρίνει τις συνέπειες αυτού του χάους. Γι' αυτό κάθε τόσο επιχειρούν να προειδοποιήσουν τους ανθρώπους στη γη να εναρμονισθούν με τους θείους νόμους του σύμπαντος αντί να προκαλούν την αυτοκαταστροφή τους.

Το χάρισμα του λεγόμενου «εσωτερικού Λόγου» είναι προφανώς ανώτερο από μία τέτοια επικοινωνία μεταξύ ψυχών. Είναι καθαρά πνευματικής φύσης, γι' αυτό το καταλαβαίνει μόνο όποιος γνωρίζει ότι ο άνθρωπος αποτελείται από πνεύμα, ψυχή και σώμα.

Ο πνευματικός σπινθήρας που βρίσκεται μέσα στην ψυχή του ανθρώπου είναι το ουσιαστικό «αιώνιο εγώ» του. Επειδή πρόκειται για μια ιδέα του Θεού η οποία έχει πάρει μορφή, αποτελεί ένα μέρος της δύναμης της θεότητας και κατά συνέπεια είναι προικισμένος με τις τέλειες δυνατότητες που διακρίνουν το Πνεύμα. Η συνείδηση του Πνεύματος δεν υπόκειται σε κανένα περιορισμό χώρου ή χρόνου και διαθέτει

όλες εκείνες τις ιδιότητες που χαρακτηρίζονται σαν θεϊκές, δηλαδή την υπεραγαθότητα, την παντογνωσία και την παντοδυναμία.

Η ψυχή εξελισσόμενη μπορεί να ενωθεί με αυτό το έμφυτο θεϊκό Φως (τον «Χριστό μέσα στον άνθρωπο»), μια διαδικασία που στην εσωτερική θρησκεία ονομάζεται «μυστικιστικός γάμος» ή «πνευματική αναγέννηση». Αν το επιτύχει αυτό η ψυχή, τότε ο άνθρωπος είναι σε θέση να ακούσει συνειδητά το Πνεύμα να ομιλεί μέσα του και να λάβει μέσω του εσωτερικού λόγου καθοδήγηση και ανώτερες διδασκαλίες. Σε αυτή την περίπτωση του αποκαλύπτεται το κοσμικό σχέδιο και στα πλαίσιά του εν μέρει επίσης το μέλλον. Όμως αυτή η γνώση του μέλλοντος βρίσκεται αμέτρητες βαθμίδες πιο πάνω από τις περιορισμένες δυνατότητες των διάμεσων ή των ανθρώπων με εννοιατικές ή ψυχικές δυνάμεις. Μόνο από αυτή τη σφαίρα λοιπόν προέρχονται οι αληθινοί μεγάλοι προφύτες που εδώ και χιλιετίες αποκαλύπτουν τις προθέσεις του Δημιουργού με το δημιούργημά του, τον άνθρωπο.

Ανάμεσα στις παραπάνω πνευματικο-ψυχικές καταστάσεις υφίστανται διάφορες διαβαθμίσεις: από την ασυνείδητη διαίσθηση μέχρι την εμπνευσμένη γνώση, η οποία δίνει τις βαθύτερες απαντήσεις σε όλα τα ζητήματα της ζωής.

Σε αυτό το επίπεδο πλέον, κανείς γνωρίζει χωρίς να χρειάζεται να κοπιάσει με τον εγκέφαλό του. Ή αναγνωρίζει την αλήθεια χωρίς να πρέπει να έχει οραματικές ικανότητες. Μπορεί να καταλάβει τα πράγματα σε βάθος, δεδομένου ότι το πνεύμα του συνδέεται άμεσα με τον κόσμο των αιτιών. Αυτός ο τύπος ανθρώπων αντιλαμβάνεται καθαρά διορατικά τα παρασκήνια των εξελίξεων που ζούμε και μπορεί προσδιορίζοντας το στίγμα των καιρών, να μεταδώσει με τον προφορικό ή το γραπτό λόγο ανώτερες γνώσεις σχετικά.

Η σύντομη ανάλυση που προηγήθηκε ήταν απαραίτητη προκειμένου να γίνουν καλύτερα κατανοητές οι προφητείες που θα ακολουθήσουν. Ο αριθμός των μηνυμάτων που φθάνουν σήμερα στη γη από πνευματικές ή ψυχικές σφαίρες είναι ανυπολόγιστος και αν καταγραφόταν θα γέμιζε ολόκληρους τόμους. Τα παρακάτω αποτελούν ένα μικρό τμήμα από αυτόν τον πλούτο της εκδήλωσης του πνεύματος. Ωστόσο η συνείδηση, ή με άλλες λέξεις η εσωτερική φωνή του καθενός, θα πρέπει να τα ελέγξει από μόνη της προκειμένου να αποφασίσει τι είναι αλήθεια και τι ίσως όχι.

Μιλάει ο εσωτερικός λόγος

Το κοινό στοιχείο όλων των αποκαλύψεων του εσωτερικού Λόγου είναι ότι γίνονται σε πρώτο πρόσωπο. Εφόσον ο πνευματικός σπινθήρας που βρίσκεται μέσα στην καρδιά του ανθρώπου είναι ένα θείο τμήμα του μεγάλου «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ», το συναίσθημα αυτό του Εγώ που έχει το πνεύμα εκφράζεται αντίστοιχα στο μήνυμα που μεταβιβάζεται και, επομένως, σωστά αποδίδεται με αυτόν τον τρόπο από εκείνον

που το καταγράφει, δηλαδή έτσι ακριβώς όπως το νιώθει άμεσα η φωτισμένη του ψυχή. Κι αν ακόμα κάποια «διάμεσα του Πατέρα», από την πίστη τους και τη δύναμη της επιθυμίας τους, ξεγελούν τον εαυτό τους ως προς την πηγή των όσων αντιλαμβάνονται, ωστόσο δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ανάμεσά τους βρίσκονται και αληθινοί «μεσολαβητές του Πατέρα», στους οποίους η γνήσια religio τους, δηλαδή η ένωση της γήινης συνείδησής τους με το Πνεύμα, χαρίζει, τουλάχιστον για κάποιες χαρισματικές ώρες, τη δύναμη της προφητικής μετάδοσης της αλήθειας.

Κάθε σκέψη που εκπέμπεται από τον «Χριστό μέσα στον άνθρωπο» πρέπει να διατρέξει το πεδίο της ψυχής του διαμέσου, προκειμένου να αποκτήσει γήινη γλωσσική έκφραση. Επομένως, η ατομική ιδιαιτερότητα και η προσωπική ανάπτυξη ενός ανθρώπου καθορίζει το βαθμό, στον οποίο εκείνος είναι ικανός να μεταδώσει το «Λόγο» που έχει εσωτερικά αντιληφθεί. Για το λόγο αυτό και τα αποσπάσματα συγχρόνων προφητειών που ακολουθούν, έχουν, ανάλογα με το δέκτη τους, διαφορετική διαμόρφωση, που εκφράζεται μεταξύ άλλων και στην ευρύτερη ή πιο περιορισμένη χρήση της γλώσσας των συμβόλων. Ένα βασικό στοιχείο είναι, όμως, κοινό σε όλα: η σοβαρότητα και η εγγύτητα του επερχομένου τέλους (όχι της καταστροφής του κόσμου!), το οποίο τώρα πια φαίνεται να έχει φθάσει από τις μακρινές πανάρχαιες προφητείες στην τελευταία ανακοίνωση πριν από την άμεση εμφάνισή του. Έτσι, τα λόγια της Αποκάλυψης «Δεν θα υπάρχει πια προθεσμία!» παίρνουν μία ανησυχητική σημασία.

Έτσι μιλάει ο εσωτερικός Λόγος στο σύγχρονο άνθρωπο:

1. ...«Σύντομα μπαίνετε στην εποχή, για την οποία γίνεται λόγος από την αρχή αυτής της περιόδου λύτρωσης, και σύντομα θα βιώσετε όλα τα σημάδια, που σας προανήγγειλαν σε όλες τις εποχές οι ενορατικοί και οι προφήτες. Έτσι, όλα αυτά θα εκπληρωθούν, γιατί ο Λόγος Μου είναι αλήθεια και Εγώ ο ίδιος μίλησα δια στόματος αυτών των προφητών. Όλα όσα τους ανέθεσα να προλέγουν, είχαν σκοπό να παρακινήσουν τους ανθρώπους να εργασθούν πάνω στην ψυχή τους... Όμως, μέχρι τώρα δεν είχε έρθει το πλήρωμα του χρόνου, ο σατανάς δεν είχε ακόμη αποκτήσει απεριόριστη εξουσία πάνω στην ανθρωπότητα. Γι' αυτό, είχε δοθεί στους ανθρώπους ακόμη αρκετός χρόνος, γιατί ακόμα υπήρχε πολύ δεσμευμένο πνεύμα που έπρεπε να ενσαρκωθεί, για να περάσει την τελευταία δοκιμασία της βούλησης πάνω σ' αυτή τη γη. Όμως το σχέδιο σωτηρίας εκτυλίσσεται σύμφωνα με τους νόμους της αιώνιας Τάξης και καμιά εποχή δεν τελειώνει ούτε μία μέρα νωρίτερα ή αργότερα, γιατί Εγώ προαιώνια είχα διαβλέψει τι ωφελεί το Πνευματικό και τι εμποδίζει την ανάπτυξή του...

Τώρα, η δράση του σατανά παίρνει όλο και τρομερότερη μορφή, εφόσον απελευθερώνεται πολύ από το δεσμευμένο πνεύμα, και η επίδρασή του κατευθύνεται σύμφωνα με τις επιθυμίες του. Για το λόγο αυτό, εντείνεται και η διαβολική συμπεριφορά των ανθρώπων, όσο το τέλος πλησιάζει. Ο αντίπαλος νομίζει ότι είναι αρκετά ισχυρός, ώστε να Με νικήσει ολοκληρωτικά, και δεν τηρεί πια τα όρια εξουσίας, που του είχαν τεθεί κατά την πτώση του στα βάθη. Μόλις, όμως, φθάσει εκείνη η ώρα, θα τεθεί τέρμα στη δράση του... Ο αντίπαλός Μου θα στραφεί ανοιχτά εναντίον Μου, θέλοντας να αναγκάσει τους ανθρώπους να Με απαρνηθούν και επιχειρώντας να καταστρέψει κάθε δεσμό με Μένα, προκειμένου να αποκτήσει εξουσία πάνω στα πάντα. Όποιος γνωρίζει το σκοπό της ανθρώπινης ζωής, που βασίζεται στην ελεύθερη βούληση και απόφαση, αντιλαμβάνεται επίσης ότι αυτή τώρα αποκλείεται τελείως, εξ αιτίας του σχεδίου του αντίποδά Μου. Και ξέρει ακόμη ότι τώρα φθάνει η ώρα, όπου θα δώσω τέλος στη μανία του και θα τον αλυσοδέσω ξανά μαζί με όλους του τους οπαδούς.

Έτσι πρέπει να γίνεται κατανοητή κάθε προφητεία που αναφέρεται στο τέλος. Γι' αυτό, προσέξτε αυτό το τελευταίο έργο του αντιπάλου Μου, ώστε να δείτε καθαρά σε τι εποχή ζείτε. Προσέξτε τις προσπάθειες να αφαιρεθεί κάθε πίστη από τον άνθρωπο, και προσέξτε όλα αυτά, που μπορεί κανείς καθαρά να δει ότι είναι έργα του αντίχριστου. Προσέξτε πώς γίνονται εχθροί μεταξύ τους εκείνοι οι άνθρωποι, που στην πραγματικότητα υπηρετούν Εμένα και προσπαθούν να διαδώσουν την αλήθεια. Μόλις διακρίνετε όλα τα σημάδια επερχομένων θρησκευτικών διωγμών, τότε να ξέρετε ότι έχετε μπει στην τελική φάση. Τότε, όλοι εσείς που θέλετε να μείνετε πιστοί σε Μένα, οπλιστείτε με αισιοδοξία και ριχτείτε με δύναμη στον αγώνα! Να ξέρετε ότι Εγώ θα πηγαίνω μπροστά, ότι αγωνιζόσαστε για Μένα και ότι θα παραμείνετε αληθινά ανίκητοι, ακόμη κι αν είσαστε αριθμητικά πολύ λιγότεροι από την στρατιά του αντιπάλου Μου. Εγώ ο ίδιος θα τον χτυπήσω και θα τον αιχμαλωτίσω, όταν έρθει η ώρα, που έχει προκαθοριστεί προαιώνια.

Και εσείς, οι πιστοί Μου, θα βγείτε από αυτόν τον αγώνα και θα κατευθυνθείτε προς μία νέα ζωή, και δεν θα μπορεί πια να σας ενοχλεί ο αιώνιος αρνητής, που θα μείνει για αιώνες ακόμη ο αντίποδάς Μου. Αμήν!» (1956)

2. ...«Ακούστε, λαοί, άνθρωποι που πιστεύετε ότι ο λόγος Μου είναι μόνο για τις γιορτές κι ότι στην καθημερινή ζωή ισχύουν, τάχα, άλλοι νόμοι! Μην αφήνετε να σας παραπλανούν: κάθε φορά που στο παρελθόν οι άνθρωποι έτσι νόμιζαν, ήμουν αναγκασμένος να τους διδάξω με την ισχύ Μου ότι βάδιζαν σε λάθος δρόμο. Έτσι βυθίστηκαν πριν από χιλιάδες χρόνια κόσμοι ολόκληροι, και δεν έχει καμία σημασία το αν θα ονομάσετε αυτό που έρχεται κατακλυσμό ή Ατλαντίδα, αν δεν μεταστραφείτε την έσχατη ώρα. Χαμογελάτε, λοιπόν, εσείς οι φωτισμένοι! Θα σας κοπεί το γέλιο, όταν η γέρινη γη θα τρέμει από όλη τη

φρίκη, που εσείς οι ίδιοι δημιουργήσατε με τη σκέψη των απάνθρωπων εγκεφάλων σας για να επιφέρετε το τέλος σας. Συνεχίζετε με συνέπεια αυτό που έχετε αρχίσει εδώ και καιρό: το μεγάλο λουτρό αίματος που ετοιμάζετε για τους αδελφούς σας, τότε, θα επεκταθεί και σε σας! Έχετε ασκηθεί με δύο παγκόσμιους πολέμους, γι' αυτό το μεγάλο και τελευταίο μακελειό, κι όμως, οι πόλεμοι αυτοί δεν στάθηκαν ικανοί να σας συνεφέρουν, ούτε να σας οδηγήσουν στην εσωτερική μεταστροφή. Μεγάλη ήταν η μακροθυμία Μου και η αγάπη Μου, που ήθελε να σας σώσει από την Κρίση. Όμως, εσείς δεν θελήσατε, κι εξακολουθείτε να μην θέλετε!...».

(1949)

* * *

3. «...Η υπερηφάνεια των ανθρώπων έχει ξεπεράσει κάθε μέτρο. Όμως, να θυμάστε: η ροδαυγή πριν από τον ερχομό Μου θα γίνει πολύ πιο κόκκινη, και μόνον όταν φτάσει το τέλος θα φανεί ότι καμία παράταξη δεν κέρδισε τη νίκη, γιατί ο αληθινός νικητής δεν έφθασε ακόμα!... Κανένας αιμοδιψής άνθρωπος δεν θα ξεφύγει και κανένας δικαστής που στόλισε το γόητρό του με το αίμα αθώων φυλακισμένων. Η Κρίση έρχεται, όταν οι λαοί αποστατούν από Μένα και αρνιούνται τον Θεό. Τότε ο σατανάς θ' αρχίσει να κλονίζει το μηχανισμό της Πρωταρχικής Τάξης, για να καταλύσει ολόκληρη την ορατή Δημιουργία και να την διασπάσει μέχρις ατόμων. Όμως μη φοβάστε, γιατί ο αντίπαλος δεν έχει λογαριάσει τα πράγματα σωστά!...».

(1949)

* * *

4. «...Μην πιστεύετε ότι υπάρχει ακόμη καιρός! Έρχομαι σύντομα, έφθασαν τα μεσάνυχτα. Λίγος χρόνος σας μένει. Το τελευταίο σάλπισμα, πολύ γρήγορα θ' αντηχήσει. Συγκεντρώνω τη μικρή Μου στρατιά και διαλέγω τους θεριστές Μου, γιατί ήρθε ο καιρός για τη συγκομιδή. Ένας τεράστιος κίνδυνος έρχεται καταπάνω σας, ικετέψτε προς τον ουρανό, γιατί Ένας μόνο μπορεί να σας σώσει. Σας ξαναλέω: έφθασαν τα μεσάνυχτα! Για χάρη των δικαίων, η Κρίση θα καθυστερήσει μέχρι την τελευταία στιγμή, αλλά πρέπει να διεξαχθεί. Δεν θα περάσει πολύς καιρός, και θα ακούσετε να εμφανίζεται ο αντίχριστος, κι ύστερα θα τον δείτε. Αλλά η εξουσία του είναι περιορισμένη, γιατί η δική Μου είναι μεγαλύτερη και θα είναι αιώνια μεγαλύτερη. Παρηγορηθείτε, γνωρίζοντας ότι οι άγγελοί Μου θα σας περιβάλλουν σαν σιδερένιος θώρακας, που τίποτα δεν μπορεί να τον διαπεράσει γιατί Εγώ είμαι πάντα μαζί σας! Αμήν».

* * *

5. «...Τώρα φτάσατε σ' εκείνο το χρονικό σημείο, που μπορείτε να το ονομάσετε αρχή του τέλους. Ο κόσμος θα γίνει μία εστία πυρός, οι φλόγες θα λαμπαδιάσουν και το μίσος θα μαίνεται ασύστολα. Φόβος θα καταλάβει την ανθρωπότητα, που δεν θα βλέπει πια διέξοδο από τον κίνδυνο, γιατί είναι αναπόδραστος... Όταν, όμως, όλα θα βρίσκονται σε αναταραχή, εσάς θα σας καταλάβει μεγάλη ηρεμία, γιατί θα διακρίνετε τότε καθαρά ότι πλησιάζει ο καιρός του ερχομού Μου. Και θα το αναγγείλετε αυτό σε όλους τους ανθρώπους που θέλουν να σας ακούσουν... Η πυρκαγιά έχει ξεσπάσει και δεν θα είναι πια δυνατόν να σβηστεί από ανθρώπους. Όμως, θα την κάνω Εγώ ο ίδιος να σβήσει, χρησιμοποιώντας εναντίον της άλλα στοιχεία και κυριαρχώντας σ' εκείνους που προσπαθούν να εξοντώσουν ο ένας τον άλλο... Η γη θα δοκιμαστεί από μία φυσική καταστροφή που θα χωρίσει τους αντιμαχόμενους, γιατί στο δρόμο τους θα μπει μια δύναμη, που κανένας τους δεν θα μπορεί ν' αντιμετωπίσει. Όλα αυτά δεν θα διαρκέσουν πολύ, όμως θα δημιουργήσουν μία τελείως αλλαγμένη κατάσταση στον κόσμο, που αρχικά θα είναι ένα τεράστιο, ασύλληπτο χάος και μια κατάσταση μεγάλης ανάγκης και θλίψης στους ανθρώπους... Πρέπει ακόμη να δημιουργηθούν πολλές ευκαιρίες εξαγνισμού, για να φθάσουν μέσα στη μικρή αυτή προθεσμία πολλοί άνθρωποι στην ωρίμανση. Το τέλος είναι κοντά, και πρέπει να είστε σίγουροι ότι περιμένετε την ημέρα της τελευταίας μεγάλης Κρίσης, για να εκπληρωθεί ό,τι αναγγέλθηκε δια λόγου και μέσα από γραφές...»

(1951)

6. ...«Τώρα ήρθε ο καιρός, όπου ο παλιός σπόρος δεν θα είναι πια κατάλληλος για το γόνιμο χώμα κάθε ζωής. Το χάσμα παραμεγάλωσε ανάμεσα στα παιδιά μου και σ' εκείνους που θέλουν να λουστούν κι άλλο στο ρύπο και στο βόρβορο της αβύσσου. Αναζητούν τη σωτηρία τους μέσα στα πάθη, σκάβουν για να βρουν γήινους θησαυρούς κι επιτρέπουν στο πνεύμα του σατανά να ανέλθει σύμφωνα με τη δική του σοφία, με την οποία αυτός ο ίδιος θα προετοιμάσει την πτώση του. Εγώ όμως περιβάλλω τους δικούς Μου με μεγάλη αγάπη στην καρδιά και κάνω να φωτίζει όλο και περισσότερο το φως της γνώσης.

Οι πολυάριθμοι σατανάδες αισθάνονται ακόμη ασφαλείς πάνω στη γη, ακόμη κι αν χαρίζουν στους άλλους συνανθρώπους το θάνατο. Αλλά δεν θα έχουν πια χρόνο για να σκεφτούν, όταν θα τους καταπλακώσει και θα τους λιώσει το όρος της ανταπόδοσης... Από το φως της αγάπης που εκπέμπουν τα παιδιά Μου, όταν προσεύχονται για τη γη, δημιουργείται στις πνευματικές σφαίρες μεγάλη σύγχυση

ανάμεσα στις σκοτεινές δυνάμεις. Αγκιστρώνονται πάνω στους Όμοιους τους που βρίσκονται στη γη, και τα μυαλά των ισχυρών του κόσμου αρχίζουν να συγχύζονται όλο και περισσότερο, έτσι ώστε δεν ξέρουν πια ούτε τι θέλουν, ούτε τι κάνουν. Γι' αυτό, να είστε έτοιμοι και να έχετε τα μάτια σας ανοιχτά, αλλά να μην ανησυχείτε: γιατί εκείνοι, αληθινά, δεν θα τα βρουν εύκολα, όταν αρχίσει να παίρνει μεγάλες διαστάσεις το βδέλυγμα της ερήμωσης...

Ακόμη χειρότερα θ' αντηχήσουν οι κραυγές αφύπνισης μέσα στη φύση, μέχρι να διατρέξει μία φρίκη την ανθρωπότητα και ν' αντηχήσει η έντρομη ερώτηση: "Ποιος θα πληγεί πρώτος, και ποιος μπορεί πια να μας προσφέρει προστασία;" Τα παιδιά του κόσμου προσέβαλαν το νόμο της φύσης και παίζουν το ανίερο παιχνίδι τους με τις δυνάμεις του Θεού. Πάλι περιέπεσε η ανθρωπότητα σε ένα μεγάλο κατακλυσμό ανομίας, κι έτσι ο παλιός κόσμος θα καταστραφεί με τα πάθη και τις αμαρτίες του, ώστε η γη να μπορέσει να αναμορφωθεί και να ευλογηθεί ξανά για να γίνει τόπος κατοικίας των παιδιών της Αγάπης Μου. Γι' αυτό, αφήστε τους ανθρώπους να μάχονται, μέχρι να κουραστούν. Τότε, νέες δυνάμεις θα σας αναζωογονήσουν και Εγώ ο ίδιος θα είμαι ο τελευταίος μαχητής, μέσα σε σας! Όλα προχωρούν προς ένα νέο γίγνεσθαι, γιατί τόσο πνευματικά όσο και υλικά, όλα θα πρέπει να λάβουν νέα μορφή. Παντού παραμονεύει από τη μια μεριά ο θάνατος και η συμφορά, και η μεταμόρφωση και το νέο γίγνεσθαι από την άλλη...

Μεγάλα μέρη του κόσμου θα υποστούν τεράστιες μεταβολές, και θα έρθουν αναγκαστικά κάποια βαριά χτυπήματα. Μερικά μπορεί ήδη το πνεύμα σας να τα αντιληφθεί, αλλά πολλά θα παραμείνουν ακόμη κρυφά για σας μέχρι τη μεταμόρφωση. Αν συλλαμβάνετε από τώρα το τι θα συμβεί σε όλη του την έκταση, τότε δεν θα ήσασταν ικανοί να συμβαδίζετε με τους αδελφούς και τις αδελφές σας. Στην καταιγίδα κλονίζονται όλοι οι θρόνοι της γης. Μείνετε στο περιθώριο, αλλά επισημάνετε στους ανθρώπους αυτό που έρχεται, για να τους ενισχύσετε με πνεύμα αισιοδοξίας, εάν έχουν καλή θέληση, γιατί τον καιρό εκείνο Εγώ θα είμαι η μόνη τους Κιβωτός... Πνευματικά, η πτώση της γης είναι ήδη γεγονός. Πνευματικά, όλα είναι ήδη έτοιμα, μόνο η φλόγα περιμένει ακόμη ν' ανάψει. Όμως, αλίμονο όταν η σπίθα θα πέσει πάνω στην εγκόσμια δραστηριότητα των ανθρώπων! Τότε η γη θα τρέμει, και κανείς δεν θα ξέρει πόσο μακριά θα φτάσει αυτό και πόσο θα διαρκέσει. Γι' αυτό, μην γελιέστε, πιστεύοντας ότι η μεγάλη Κρίση θα περάσει εύκολα. Δεν γνωρίζετε την ημέρα και την ώρα της, γιατί δεν θα γίνει σύμφωνα με τη δική σας μέτρηση του χρόνου, παρά σύμφωνα με το δικό Μου πνευματικό υπολογισμό, τον οποίο δεν μπορείτε να συλλάβετε. Σε ανύποπτο χρόνο, θα αναφλεγεί η γη και η ανθρωπότητα θα περιέλθει σε τέτοια σύγχυση, που δεν θα μπορεί πια να βγει απ' αυτήν. Ήδη άρχισε το τελευταίο σάλπισμα και δεν θα σταματήσει, μέχρι να έχει ολοκληρωθεί το έσχατο...».

Ετοιμαστείτε λοιπόν, παιδιά Μου, ώστε να είσαστε πάνοπλοι και να μπορείτε να ατενίσετε ήσυχοι με το δικό Μου Πνεύμα όλα, όσα η αιώνια βούληση της αγάπης Μου προέβλεψε για τη λύση και λύτρωση όλων των ανθρώπων, ακόμα και μέσα από την Κρίση!»

(1956)

Αυτή η τελευταία πρόταση είναι το κλειδί για την εν γένει κατανόηση της φύσης της παγκόσμιας Κρίσης! Η «οργή του Θεού» αποκαλύπτεται ότι είναι μία εποχή θείου «ζήλου», μίας αυξημένης δραστηριότητας αγάπης του Πνεύματος, για να δημιουργήσει για τους ανθρώπους νέες συνθήκες για νέα άνοδο. Ό,τι εναντιώνεται σ' αυτό, καταδικάζεται από μόνο του, αφού δεν είναι διατεθειμένο να ενταχθεί στο εξελικτικό σχέδιο. Η «οργή του Θεού» αφήνει να χαθούν στις παγκόσμιες Κρίσεις ανθρώπινα σώματα, προκειμένου να σώσει ψυχική ζωή από την καταστροφή! Αυτή είναι η θεία σκέψη, όμως λίγοι άνθρωποι καταλαβαίνουν το βαθύτερο της νόημα...

(Η συνέχεια στο βιβλίο...)